

Salezijanski Vestnik

NAPISI NAM:

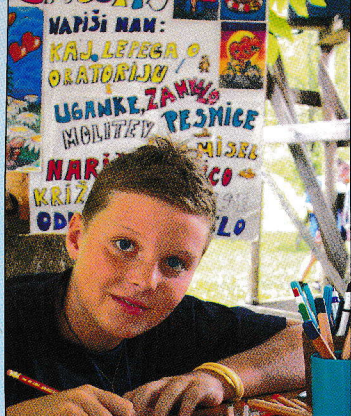
KAJ LEPEGA O
ORATORIJU

UGANKE, ZAHVALA
MOLITEV PESNICE

NARIŠI MI
MISEL

KRIŽ
OD
CO
SE
LO

VS

DVOMESEČNIK

5/2002, letnik 75 (štev. 519)
Glasilo za salezijansko družino
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

Ureja uredniški odbor
Urednik: Janez Potočnik
Lektoriranje: Jerneja Kovšca
Grafična priprava in založba:
Založba Salve, Ljubljana
Tisk: Schwarz, d.o.o., Vrhnika
ISSN 0353-0477

VSEBINA

- 4 Delovni tabor v Črni gori – dijaki Gimnazije Želimlje
- 10 Skrb za duhovne poklice
- 12 Pastoralna ljubezen – Juan E. Vecchi
- 14 V svetih krajih – pričevanja mladih romarjev
- 16 Apostol tiska in dobre vzgoje – Tone Ciglar
- 18 S knjigo v roki – Karmen, anketa
- 20 Z vsakim otrokom bolj ljubljani – družina Novak
- 22 Vzgoja na ulici – Gašper
- 24 Afrika – Kongo/Goma – V. Poljanšek, D. Lisjak
- 26 Čudovita zgodba – s. Marija Žibert
- 27 Rajni – Martin Jurčak, Štefan Pintarič
- 30 Obvestila – programi za mlade, romarski shodi, festival

SV izhaja v 53 narodnih izdajah, v 24 jezikih in v 128 državah, kjer delujejo salezijanci (letna naklada je nad 10 milijonov izvodov) in sicer: Antili (Santo Domingo) - Argentina **Avstralija** - **Avstrija** - Belgija (Flamska) - Bolivija - Brazilija Centralna Amerika (Salvador) - **Češka** - Čile - Ekvador Filipini - **Francija** - Haiti - **Hrvaška** - Indija 5x (angleško, malayalam, tamil, telugu, hindi) - Irska - **Italija** - Južna Koreja Kanada - Kenija - **Kitajska** (Hong Kong) - Kolumbija - Kongo Litva - Madžarska - Malta - Mehika - Mozambik - **Nemčija** Nizozemska - Paragvaj - Peru - **Poljska** - **Portugalska** Rusija - Slovaška - **Slovenija** - Španija - Sri Lanka - Tajska Urugvaj - **Velika Britanija** - Venezuela - Zambija - ZDA New Rochelle 2x (angleško, špansko) - **ZDA San Francisco** (krepko tiskane izdaje prihajajo tudi na naše uredništvo).

Salezijanski vestnik, Rakovniška 6, p.p. 2404, 1001 Ljubljana
tel.: 01/427.30.28, e-mail: vestnik@salve.si, www.sdb.salve.si

DAROVE za vzdrževanje Salezijanskega vestnika in druge namene lahko nakažete na račun in pripišete, za kateri namen:

Salezijanci, Rakovniška 6, p.p. 2404, 1001 Ljubljana

številka novega računa: 24200 – 9004141717, pripis: "SV"

ZOPET ČEZ ŠOLSKI PRAG

Končale so se šolske počitnice. Zamnoge se je iztekel tudi čas dopusta. Na vrata je zopet potrkalo novo šolsko in veroučno leto. Reke otrok in mladine, ki poleti usahnejo, so se začele zopet stekati v šole in vzgojne domove. Zopet so se napolnila tudi župnišča in drugi veroučni prostori.

Vsi – tako mladi kot odrasli – se zavedamo, da prav šola odpira mlademu človeku vrata v življenje. Šola, kraj znanosti in učenosti, kraj vzgoje in osebne rasti, kraj druženja in prijateljevanja, kraj, kjer naj bi se mlad človek vsestransko pripravil na življenje.

KOT NEKOČ DON BOSKO

Če kdo, potem je don Bosko spoznal, kako izrednega pomena sta kvalitetna izobrazba in dobra vzgoja za prihodnost mladega človeka. Zato mladim, ki so se znašli na ulici, ni ponudil le doma, ampak tudi možnost izobraževanja. Zavedal se je, da bi brez šole njihova pot v prihodnost ostala zaprta.

Kdo bi mogel prešteti vse množice mladih, ki so se in se tudi danes širom po svetu izobražujejo in vzgajajo v don Boskovih šolah in domovih, in se tako pripravljajo na življenje: v resnem delu, v medsebojnem prijateljstvu in v mladostnem veselju.

Šola – odprta vrata v življenje

Šola in vzgojni dom sta tudi danes konkreten izraz naše ljubezni do mladih. V njih naj bi zoreli *v poštene ljudi in dobre kristjane*.

V ZAUPANJU IN Z VERO

Ob misli na šolo se v mladih budijo najrazličnejše misli in občutja. Od radovednosti in navdušenja do bojazni in strahu zaradi naporov, ki jih zahteva učenje. Odrasli – starši, učitelji in vzgojitelji – imajo pomembno nalogo, da pomagajo mlademu človeku premagati vse strahove in rasti *v zaupanju vase in v svoje sposobnosti*. Teh se večkrat niti ne zaveda. Ščasoma pa odkrije, da nosi v sebi skrito bogastvo, ki ga lahko pripelje do uspeha. Vsak uspeh utrjuje v njem občutek samozavesti in je vir veselja in moči za nadaljnje delo.

Pot v šolo je vedno tudi pot v skupnost. Mlad človek čuti, da *na tej poti ni sam*. Ob njem so njegovi vrstniki, sošolci, prijatelji. Šolski in veroučni razredi se pogosto spremenijo v prava prijateljska združenja, kjer si delijo vse: uspehe in neuspehe, radosti in težave, predvsem pa razumevanje in pomoč.

Tudi učitelj lahko veliko prispeva k pozitivnemu odnosu

mladih do šole. Zlasti še tedaj, ko mladi začutijo, da jim ne nudi le znanja in učenosti, ampak tudi svojo bližino in prijateljstvo ter ima resnično željo, da jim pomaga na poti do znanja in uspeha, ki mora biti za vse vir velikega veselja. Don Bosko je svojim učiteljem naročal, naj bodo učitelji le v šolskih učilnicah, na dvorišču pa naj mladim pokažejo, da so njihovi prijatelji. Tako se jih ne bodo bali in izogibali, ampak jih spoštovali in ljubili kot tiste, ki jim želijo resnično dobro.

Veren človek ve, da ni nikoli sam v življenju. Ob sebi čuti osrečujočo bližino Boga, ki ga vodi in krepi. Kako pomembno je, da si to zavest pridobi že mlad človek, ki v letih šolanja neredko doživi tudi trenutke preizkušenj, nemoči ali celo neuspeha. Misel na Boga in nje-

govo pomoč je v takšnih trenutkih neprecenljiv vir zaupanja in novih moči. Prav o tem mladi radi pojejo v enem od taizejskih spevov: V Gospodu je moja moč ... Nič se ne boj, ker Gospod je tu.

Voditi mlade *v svet vere in zaupanja v Boga* pomeni pokazati mladim, kje lahko vsak trenutek zajamejo moč za premaganje težav in preizkušenj v življenju. Šola zato ne bi smela biti le kraj pridobivanja znanja, ampak veliko več: šola za življenje. Za takšno šolo si je v svoji veliki ljubezni do mladine prizadeval don Bosko. Takšno šolo želimo tudi mi ponuditi mladim v šolskem letu, ki se je začelo.

*Lojze Dobravec
predstojnik slovenskih
salezijancev*

MLADI IZ GIMNAZIJE ŽELIMLJE ZA LJUDI V STISKI

Delovni tabor v Črni gori

Petnajst dijakov Gimnazije Želimplje se je pod vodstvom salezijanca Petra Končana in vzgojitelja Aleša Ušeničnika odločilo, da bodo del počitniškega časa namenili za pomoč ljudem v stiski.

Od 30. junija do 10. julija smo bili v Črni gori, kjer smo pomagali pri obnovi družinske hiše. Nastanjeni smo bili na obrobju Podgorice, kjer delujejo slovenski salezijanci, ki so postorili vse potrebno, da smo se dobro počutili.

Ob večerih so nam mladi, ki obiskujejo salezijanski mladinski center, z veseljem delali družbo in nas na ta način popeljali v svet svoje kulture in mentalitete.

2. Začeli smo kopati temelje, da bo hiša trdneje stala in nudila varnejše zavetje.

Veliko je stvari, ki bi se jih dalo povedati, veliko spominov nam ostaja... Vročina, morda kakšne poškodbe, ose, sončne opekline, uma-zanost, utrujenost ... Vendar vse to ni nič v primeri z občudujočim, ganjenim pogledom stare ženičke in njenega sina ob našem odhodu. Iskreče drobne, skoraj nevidne solzice v njihovih očeh so mi povedale več kot milijone pohval. Ko sem spoznala to deželo, sem Mu vselega srca pomežiknila in se Mu zahvalila za svojo čudovito domovino, v kateri živim; za zdravje, za delo in za prijazne ljudi, ki me obdajajo.

Kristina

1. Nekje mora človek začeti, če hoče doseči zastavljeni cilj...

Prvo jutro... Pogled, zapičen v kupe peska. Speče skale, pokrite z bodečim grmičevjem, sanjajo že tisočletja. Tu bomo naredili cesto do hiše?! V rokah stiskam lopato. Prve ure so neznosne. Sonce me ožema. Toda z vsakim dvigom krampa sem močnejša, nepremagljiva. Pred mano »raste« pot...

Maja

3. Najbolj pogumni so se podali na streho med osja gnezda.

4. Prav vsi pa smo razlagali zidake, kajti tu drug brez drugega res ne bi zmogli.

7. Zadnji večer je prepojen s čudesi.

Po nebu se prelivajo večerne barve. Skupaj s prijatelji zadovoljni zremo v gole zidove, ki jih objemajo poslednji žarki. Med zidaki so ujete naše potne kaplje, smeh in naša pesem. *Maja*

5. Nato pa smo poprijeli za lopate in začeli...

Delo z zagnano in uigrano skupino »radnikov« je bilo prej prijetno druženje kot obveznost. Delovni tabor, ki je prehitro minil, je bil zame bogata izkušnja, za katero je bilo vredno žrtvovati del počitnic. *Jernej*

Kar naenkrat sije na nebu čisto drugačno sonce. Sonce, ki ne greje samo nas, ampak tudi ljudi nekje daleč, na drugem koncu naše zemeljske oble. Kar pa se mi zdi pri tem najbolj zanimivo, je to, da za vse sveti enako, čeprav smo si ljudje tako različni. Še enkrat bi se podala na isto pot, še enkrat bi hotela darovati košček sebe za nekoga, ki proseče zre v moje oči in mi s tresočo roko maha v pozdrav. *Karmen*

PODGORICA, KRAJ TRPLJENJA IN NOVEGA UPANJA

Tudi salezijanski duhovnik Jože Andolšek, ki deluje med Slovenci na Koroškem, je z dijaki in dijakinjami Slovenske gimnazije v Celovcu že četrtič obiskal Podgorico. V Misijonskih obzorjih (priloga Nedelje) štev. 4/02 je zapisal:

»Lani decembra smo pripeljali živeža in finančna sredstva. Od daleč nam Andrej (slovenski salezijanski duhovnik v Podgorici) pokaže hišo, ki jo gradi družina z denarjem, ki so ga darovali dobri ljudje s Koroške ... Odpeljemo se proti begunskim barakam. Postavili so jih Angleži in Italijani. V teh barakah je na stotine starejših in mladih ljudi, ki brezciljno tavajo ... Protí večeru se vrnemo v Don Boskov center. Precejšnje število mladih igra nogomet, košarko ... Salezijanec Rudi pravi, da mu dvaindvajset animatorjev pomaga pri celotni organizaciji mladinskega dela. Dvesto mladih prihaja v ta center. Sem prihajajo kristjani, ki so v manjšini, muslimani in pravoslavni. Vsi se med seboj razumejo, se veliko pogovarjajo in spoznavajo miselnost različnih kultur. Nobenega sovraštva, kaj šele nasilja ni med njimi. Dvakrat na leto pripravijo oratorij!«

6. ... Stena je rasla in rasla, vse do vrha.

SV. PRIMOŽ NA POHORJU

ANIMATORJI NA POČITNICAH

Animatorji oratorija iz Murške Sobotne smo s s. Marto Zdravec ter gospema Anico Jakob in Marjeto Ciz dan po oratoriju »odromali« proti Pohorju, kjer smo se v enem tednu zares odpočili. V zelo lepem kraju s čudovitim razgledom, svežim zrakom in prijaznimi ljudmi dobi človek veliko energije. Tri dni je bil z nami tudi naš kaplan Davorin Vreča, druge dni pa je maševal vuzeniški dekan Ernest Berložnik. Program ni bil pretirano natrpan, ravno pravšnji za počitnice. Ob lepem vremenu izlet po bližnji okolici, premišljevanje ob zgodbah v puščavi ... Da ni bilo tako monotono, smo celo preizkusili trdoto pohorskega lesa – na svoji glavi in trdoto skal – na nogi. Skratka, čeprav tako daleč od mesta in hrupa, imeli smo se nadvse lepo. V sa-

moti smo bili bliže drug drugemu, bliže Bogu. Hvala s. Marti, kuharicama, kaplanu, župniku (vuzeniškemu in soboškemu) in izredno dobrosrčnim domačinom za čudovite brezskrbne počitnice.

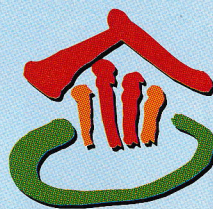
animator Jernej Ferko

ORATORIJ 2002

UJEMI BLESK DAVNINE

V skoraj 120 župnijah (v Sloveniji in zamejstvu) se je med letošnjimi počitnicami dogajal oratorij – počitniško

druženje v krščanskem duhu: veliko razvedrila, ustvarjalnih delavnic in tudi duhovnih programov z osrednjo temo o egiptovskem Jožefu. Predvsem pa je oratorij zaznamovalo nad dva tisoč zavzetih animatorjev, ki so kakim 12000 otrokom (prav ste prebrali!) ponudili svoje srce – topel dom in iskreno prijateljstvo. O oratoriju ste poslušali po radiu Ognjišče ali na lokalnih radijskih postajah, prebirali v Družini, Ognjišču in drugih časnikih ter župnijskih glasilih. Na sliki vidimo udeležence oratorija v Jaršah. Kaj več pa vam bomo povedali v naslednji številki Salezijanskega vestnika.

Vse, kar želite zvedeti
o letošnjem oratoriju!

WWW.ORATORIJ.NET

ŽELIMLJE

MATURANTI '02

Sredi julija je osma generacija želimeljskih maturantov zvedela veselo novico: vseh 52 jih je opravilo maturo, med njimi pa je bilo kar pet zlatih maturantov (nad 30 točk). Iskrene čestitke z željo, da bi bili tako uspešni tudi na izbranih fakultetah in na drugih področjih svojega življenja.

USKOVNIŠKI TEDNI 2002

ODRINI NA GLOBOKO

Že sedemnajstič po vrsti je potekal program za usposabljanje župnijskih sodelavcev na Uskovnici. Udeležilo se ga je 230 mladih. Vsak teden je bilo prisotnih pet duhovnikov salezijancev, na vseh treh terminih pa je bilo 30 animatorjev.

Razmišljali so na temo »Odrini na globoko!« Prvi dan o globalizaciji, drugi dan o poti Cerkve in tretji dan o temi ob

Svetem pismu. Ozračje na Uskovnici je vedno domače in prijetno. Tudi letos so mladi odhajali navdušeni in polni energije. V večini so bili doseženi cilji po duhovnosti, izobraževanju in skupnosti. Največ bodo znali povedati mladi sami. Vsekakor pa lahko zaključimo z misljo, da je v mladih vedno več iskanja po globini, da bi spoznali samega sebe, da bi spoznali drugega in končno, da bi spoznali Jezusa Kristusa.

HRVAŠKA

DEVETDESET LET STANKA GAŠPARECA

V svetišču Marije Pomočnice najdemo kar nekaj kipov, ki jih je izdelal salezijanec laik g. Stanko Gašparec, doma iz Međimurja. Letos obhaja 90 let življenja. Ko so mu sobratje skupnosti čestitali, je vzkliknil: »Zdi se mi, kot da sem se ravnokar prebudil iz kratkega sna. Vse je tako hitro minilo in zdi se mi, da šele sedaj začenjam živeti!« V življenju je pustil predvsem dve sledi: bil je akademski kipar in kar nekaj cerkva na Hrvaškem in v Sloveniji je okrašenih z njegovimi kipi; bil pa je tudi občuten pesnik. Leta 2001 je njegove pesmi zbral sobrat Marin Mandič. V knjižici z naslovom Iskre najdemo 43 pesmi v hrvaščini, 22 pesmi v međimurščini in 6 pesmi v slovenščini. Iskrene čestitke in zahvala tudi v imenu vse slovenske salezijanske družine.

PAPUA NOVA GVINEJA

SPOMINI

East Boroko. Sestra Ciri Hernandez in škof John Ribat na obisku v misijonu Tapini. V teh krajih je dolga leta deloval g. Jožko

Kramar, ki sedaj biva v zavetju Marije Pomočnice na Rakovniku in z rožnim vencem v roki izroča v Gospodove roke svoje dolgoletno misijonsko delo na daljnem vzhodu.

AMERIKA – MEHIKA, ITALIJA

ČESTITKE NOVEMU VRHOVNEMU PREDSTOJNIKU

Kmalu po izvolitvi za vrhovnega predstojnika salezijanske družbe in stem za 9. don Boskovega naslednika je dr. Pascual V. Chavez obiskal rodno Mehiko, svoj rodni kraj, največjo

ameriško Marijino božjepotno cerkev v Guadalupe ... Povsod so ga veličastno sprejeli, on pa se je v svoji skromnosti in predanosti Božjim načrtom globoko zapisal v srca vseh, ki so se z njim srečevali (podobno slovesno so ga sprejeli tudi v glavni salezijanski hiši v Rimu – zai-grala mu je godba Don Bosco iz Neaplja).

Iz kronike

Salezijanskega zavoda na RAKOVNIKU
Zvezek 1942-1971

IZRAEL – NAZARET

Iz Izraela vsak dan prihaja gozvesti o napetostih, ubojih, tankih ... V teh svetih in hkrati nemirnih krajih delujejo tudi salezijanci. Slika prikazuje mlade sredi igre v salezijanski šoli »Gesu Adolescente« v Nazaretu.

SALEZIJANSKA DRUŽBA V SVETU

NEKAJ ŠTEVILK

Salezijanska družba je razširjena po vsem svetu in šteje blizu 17000 članov. Od tega je nad 100 škofov, okrog 11000 duhovnikov, nad 2300 pomočnikov, blizu 3000 bogoslovcev in kakih 500 novincev. Največ salezijancev deluje na področju Azije-Avstralije (število še vedno raste), najmanj pa na področju Afrike, kjer pa salezijanska družba doživlja največjo rast (leta 1996 je bilo okrog 600 salezijancev, l. 2001 pa že 1000). Število salezijancev najbolj pada v Zahodni Evropi. Največ delujejo v raznih šolah, po župnijah in v misijonih.

JULIJ 1944 – MAJ 1945

12. julij. Iz vile (pod cerkvijo) se je danes začela seliti stranka ..., zaradi katere smo imeli že mnogo sodnijskih sitnosti, ker se ni hotela izseliti, mi pa prostor nujno potrebujemo.

23. julij. »Vila« je izpraznjena in pripravljena, da služi novemu namenu: oratorij.

8. september. Obhajali smo 20. obletnico, odkar je bilo posvečeno svetišče Marije Pomočnice. Ljudi zelo veliko.

10. september. V cerkvi se je danes pobiralo za žrtve bombnega napada v Borovnici.

11. oktober. Začetek šolskega leta. Fantje so prišli že dva dni prej s počitnic ... 27 salezijancev, 6 aspirantov in 122 gojencev.

26. oktober. Zvedeli smo za žalostno vest, da je pri Višnji Gori padel klerik Tratnik Stanko, rojen 26. julija 1923 na Stari cesti pri Ljutomeru. Bil je zelo živahen in globokega notranjega življenja.

7. december. Danes dopoldne so gestapovci odpeljali v zapor sobrata Štefana Kuharja in Janka Božiča.

8. december. Popoldne smo imeli preiskavo gestapovcev, ki je trajala do štirih. Zvečer obnovitev posvetitve brezmadežnemu Marijinemu srcu, ki se je prvič izvršila na praznik Brezmadežne l. 1942.

18. december. Vsi zelo žalostni in potrti zaradi nenadne smrti Štefana Kuharja v zaporu. Po vsej verjetnosti so ga gestapovci ubili in ga nato obesili, ker je imel znake močnih udarcev.

23. december. Gojenci so šli na počitnice. Okrog 20 jih je še ostalo na Rakovniku, ker zaradi vojnih razmer niso mogli domov.

30. december. Nekateri gojenci so morali iti kopati jarke. Delo je organizirala nemška delovna organizacije »Todt«.

17. januar 1945. Velika žalost v zavodu. Popoldne ob enih je umrl g. ravnatelj Lambizar, ki smo ga v kratki dobi ravnateljske službe vsi tako vzljubili ... (13. januarja je zbolel za pljučnico).

7. marec. Zračni napad na Ljubljano. Zelo prizadeto Mirje.

13. marec. Žalna slovesnost za žrtvami letalskega napada.

14.-28. marec. V cerkvi so se vršile duhovne vaje za okolico po stanovih. Velika udeležba vseh stanov.

13. april. Šolska konferenca: uspeh ne preveč zadovoljiv. Vzrok: pouk nereden in pogostokrat prekinjen zaradi alarmov.

3.-9. maj. Mnogo nemira na Rakovniku ... Ker so bitke v bližini Ljubljane, je šla večina gojencev domov. Pred vkorakanjem osvobodilne vojske je mnogo sobratov odšlo v smeri proti Italiji in Koroški.

8.-9. maj. Od polnoči dalje so utihnili topovi ... Od pol devetih do devetih po vseh cerkvah zvonjenje, tudi pri nas. Dopoldne so prišla razna odposlanstva ter naročala to in ono. Izobesili smo jugoslovansko in slovensko zastavo. Na željo smo jugoslovansko odstranili, na slovensko pa dali prišiti rdečo zvezdo. Na našo prošnjo je prišlo s prejšnje policijske postaje na Dolenjski cesti pet oboroženih mož za zaščito zavoda.

10.-11. maj. Ponoči ob pol dvanajstih smo imeli prvo preiskavo. Oddelek uniformiranih vojakov je legitimiral vse v hiši, razen gojencev.

Skrb za duhovne poklice

Postavil sem vas, da greste in obrodite sad in da vaš sad ostane" (Jn 15,16). Gospodar Božjega vinograda na Slovenskem želi, da bi "izbirali življenje" tudi na področju duhovnih poklicev. Ugotavljamo namreč, da v zadnjem času upada število tistih, ki bi se popolnoma posvetili službi Božjemu kraljestvu, zato ne želimo preslišati Jezusovega klica: "Prosite torej Gospoda žetve, naj pošlje delavce na svojo žetev" (Mt 9,38) in ne prezreti Očetove obljube: "Glejte, jaz sam bom poskrbel za svoje ovce" (Ezk 34,11).

Kot odgovorni udje Cerkve se zavedamo, da je "žetev" dejansko velika, "delavcev" pa premalo. Zato čutimo potrebo, da bi se vsi kristjani na Slovenskem najprej zavedeli, od koga prihaja vsak dober dar, da bi se tako naša krajevna Cerkev spremenila v eno samo veliko binško dvorano, ki v molitvi prosi in pričakuje darove Svetega Duha. Potrebujemo namreč tisto ozračje vere, upanja in ljubezni, ki bi pospeševalo rast in zorenje duhovnih poklicev in duhovnih voditeljev. Novejša izkušnja kaže, da se porajajo poklici tam, kjer so cerkvena občestva živa in se trudijo za zavzeto življenje po evangeliju.

V Cerkvi na Slovenskem si je potrebno prizadevati za duhovno ozračje, ki bo naklonjeno novim duhovnim poklicem in bo pospeševalo predvsem tiste vrednote, ki so danes mla-

Plenarni zbor Cerkve na Slovenskem je v Sklepnem dokumentu zapisal tudi o naši skrbi za duhovne poklice

dim blizu: prijateljstvo, pripravljenost za služenje, odprtost za versko izkustvo, pristnost in odgovornost. V tej luči namreč odkrivamo, da je vsako človeško življenje poklic. Zato naj krščanski starši sprejemajo svoje otroke z globoko odgovornostjo in jih z ljubezni-

jo vzgajajo za čutečo odgovornost do sveta in še posebej do krščanskih skupnosti. Župnijske in vse druge vzgojne skupnosti naj poglobljajo v otrocih in mladih dar odgovorne svobode, da le-ti najdejo svoj najvišji smisel življenja v darovanju za druge in v služenju potrebnim. Zato naj se naša občestva odločajo za take oblike pastore, ki bodo krščanskim staršem pomagale sprejeti in ovrednotiti otrokovo posebno poklicanost. V vseh mladih naj prebujajo zavest, da je izbira poklica dejanje ljubezni; tistim mladim, ki jih Gospod kliče v posebno služenje Bogu in Cerkvi, pa zagotavljajo tako okolje, sredstva in spremljevalce, da bodo lahko tudi sami stopili na pot darovanosti.

Cerkev je zato vedno skrbela za take vzgojne ustanove, kjer se je lahko značilni dar Duha ustrezno razvijal. V naši krajevni Cerkvi je razvita skrb za vzgojo tistih, ki so že v semeniščih in skupnostih Bogu posvečenega življenja, bolj pa naj bi se še razvilo prebujanje, odkrivanje, prepoznavanje in spremljanje novih duhovnih poklicev. (Prim. Papeško delo za duhovne poklice, Novi duhovni poklici za novo Evropo, CD 76, Ljubljana 1998, 24-37; Slovenski katehetski svet, Zbornik 29. katehetskega tedna, Ljubljana 1999.) Tukaj zavzemajo posebno mesto bogoslovna semenišča, skupnosti posvečenega življenja in Teološka fakulteta. Dobra vzgoja naj bi kandidatom pomagala razvijati (prim. Janez Pavel II., Dal vam bom pastirjev, 60-61) polno človeško osebnost in razčistiti ter potrditi njihov duhovni poklic. Znamenja poklicanosti so evangeljsko veselje,

JE REDOVNIŠKI POKLIC POKLIC PRETEKLOSTI?

požrtvovalnost, odgovornost, disciplina in zvestoba. Strokovno naj jih tudi usposablja za pastoralno delovanje.

Zato je potrebno v prihodnje posvečati še več pozornosti uvajanju v konkretne življenjske razmere poklica, za katerega se kandidati usposabljaajo. Pri tem mislimo tudi na praktične naloge in zahteve, ki jih bo od njih terjalo opravljanje tega poklica v Cerkvi.

Sklepni dokument plenarnega zbora Cerkve na Slovenskem, Ljubljana 2002, št. 418-421

"Sem srednješolec in razmišljam o svoji prihodnosti. Za srečo v življenju je pomembna pravilna poklicna odločitev. Možnosti je veliko. O tem se pogovarjam s svojimi starši. V srcu čutim neki klic, ki me sili, da razmišljam tudi o možnosti odločitve za duhovniški in redovniški poklic. Nekoliko sem se o tem pogovarjal s svojim dušnim pastirjem. Čutil sem, da bi bil vesel, če bi postal duhovnik, čudim pa se, da ne bi nič rad videl, da bi zašel med redovnike. Sedaj se sprašujem: je redovniški poklic poklic preteklosti? ..."

Franci

Dragi Franci, hvala za pismo. Vesel sem, da resno razmišljaš o svoji poklicni odločitvi. Prav je, da se posvetuješ z modro in preudarno osebo. Priporočaj se Svetemu Duhu za dar razločevanja.

Kot odgovor na tvoje vprašanje o sodobnosti ali preživetosti redovnega poklica si bom sposodil besede papeža Janeza Pavla II., ki jih je zapisal v Posinodalni apostolski spodbudi, ki nosi naslov POSVEČENO ŽIVLJENJE. V uvodu pravi: "Posvečeno (redovniško) življenje, ki je ukoreninjeno v zgledu in nauku Gospoda Kristusa, je dar, ki ga Bog Oče po Duhu naklanja Cerkvi. *Značilne poteze Jezusa - deviškega, ubogega in poslušnega - pridobijo z zaobljubo evangeljskih svetov tipično in stalno "vidno obliko" sredi sveta* To priteguje pogled vernikov k tisti skrivnosti Božjega kraljestva, ki že deluje v zgodovini, a čaka na svojo popolno uresničitev v nebesih" (1)

"Vloga posvečenega življenja je tako pomembna, da sem se odločil sklicati sinodo, ki naj bi ob bližajočem se novem tisočletju poglobila njegov pomen in perspektive ...

Vsi se zavedamo bogastva, ki ga za cerkveno občestvo predstavlja dar posvečenega življenja v vsej raznolikosti karizem in ustanov. *Skupaj se zahvaljujemo Bogu za redove in redovne ustanove, ki se posvečajo kontemplaciji, apostolskemu delu, zahvaljujemo se mu za družbe apostolskega življenja, za svetne ustanove in za druge skupine posvečenih oseb, pa tudi za vse tiste, ki se v tajnosti srca predajajo Bogu s posebno posvetitvijo.*

Na sinodi se je dalo skorajda otipati, kako je vsepovsod razširjeno posvečeno življenje, navzoče v Cerkvah po vsem svetu. Prav to spodbuja in spremlja razvoj evangelizacije v raznih pokrajinah sveta, kjer ne le hvaležno sprejemajo ustanove, ki prihajajo od drugod, ampak snujejo še nove, raznolike po oblikah in izrazih" (PŽ 2).

Dragi Franci in spoštovani molivci za duhovne poklice, iz teh kratkih uvodnih papeževih besed lahko sklepamo, kako visoko papež ceni posvečeno - redovniško življenje in kako si prizadeva, da bi tudi v tretjem tisočletju redovniške karizme ne ugasnile. Verujemo, da Bog kliče tudi danes in bo klical tudi v prihodnje. Potrebno pa je sodelovanje poklicanih in vseh verujočih, da semenu poklica omogočimo, da vzklje, raste in dozori. Razne molitvene skupine, ki molijo za duhovne poklice, molijo za duhovniške in redovniške kandidate, s prošnjo, da vsak izbere tisto pot, na katero ga kliče dobri Bog.

Ivan Turk

MOLITVENI NAMENI

◆ SEPTEMBER

Z veseljem se spominjamo rojstva Device Marije

Molimo za milost, da bi se ljudje, posebej očetje in matere, veselili vsakega spočetega in rojenega otroka.

◆ OKTOBER

V mesecu oktobru nam Marija polaga v roke rožni venec

Prosimo, da bi kristjani vzljubili molitev rožnega venca in da bi se le-ta znova vrnila v slovenske družine.

◆ NOVEMBER

Gospod, daj rajnim večni pokoj in večna luč naj jim sveti

V novembru molimo za pokojne duhovnike, redovnike, redovnice, za pokojne starše in za vse pokojne molivce za duhovne poklice.

Ul. br. in enotnosti 1, 9241 Veržej, tel. 02/588-90-60 ali 031/358-018

JUAN E. VECCHI, 8. DON BOSKOV NASLEDNIK

Pastoralna ljubezen "Da mihi animas"

Ta izraz se velikokrat pojavi v Konstitucijah, dokumentih in pogovorih med salezijanci. Vemo, da je ljubezen duša in srce vsake duhovnosti. Ima veliko izrazov: materinska ljubezen, zakonska ljubezen, dobrotelost, sočustvovanje. Zgodba svetosti je simfonija ljubezni. Njeni številni izrazi pokrivajo vsa področja kot odgovor na potrebe ljudi. Salezijanci in salezijanke HMP govorijo o pastoralni ljubezni.

PASTORALNA LJUBEZEN

Beseda *pastoralno* kaže na edinstveno obliko ljubezni. Z mislimi nas ponese pred osebo Boga Pastirja in Jezusa Dobrega Pastirja (prim. Jan 10): k načinom njegovega delovanja: sprejemanje, dobrota, iskanje izgubljenih, pogovor, odpuščanje; še bolj pa k vsebini njegove skrivnosti: odkrivati Boga vsakemu moškemu/ženski, reševati iz revščine, nevednosti, občutka krivice in oddaljenosti od Boga. Predvsem pa nas ponese k temu, da se On za vse to vsak dan daje, dokler ne da tudi življenja. Bolj kot očitna je razlika med to in drugimi oblikami ljubezni, ki izkazujejo pozornost do nekaterih človekovih potreb: zdravje, hrana, delo.

Tipični element pastoralne ljubezni je razodevanje Boga, oznanjanje evangelija, vzgoja v veri, oblikovanje krščanskih skupnosti, evangelijska rast okolja. Zahteva torej popolno predanost in razpoložljivost za rešenje človeka tako, kot je naročil Jezus: vseh ljudi in vsakega človeka.

DA MIHI ANIMAS!

Don Bosko in za njim salezijanci izražajo to pastoralno ljubezen z enim stavkom: »Da mihi animas, coetera tolle.«

Drugi veliki duhovni tokovi so svojo duhovnost in poslanstvo strnili v druge fraze, npr.: »Vse v večjo Božjo čast,« pravijo jezuiti; »Mir in dobro,« je pozdrav frančiškanov; »Moli in delaj,« je program benediktincev; »Češčenje in po-

darjanje drugim češčene stvari,« je pravilo dominikancev.

Prvi pričevalci in poznejša razmišljanja salezijanske družbe so privedli do prepričanja, da je stavek *Da mihi animas* tisti, ki povzema salezijansko duhovnost in poslanstvo.

**Zbrali smo se v don Boskovi sobi
in predlagano nam je bilo,
da s pomočjo Gospoda in sv.
Franciška Saleškega napravimo
poizkus praktičnega dela ljubezni...**

Ta izraz se pogosto pojavlja na don Boskovih ustnicah in v njegovih spisih. Presenetil je Dominika Savia v don Boskovi pisarni (takrat je bil don Bosko mlad, 34-letni duhovnik) in izzval še danes znane besede: »Razumem. Tu ne gre za denar, ampak za duše. Upam, da bo tudi moja duša postala Gospodova.« (*Bosko G., Življenje svetega Dominika Savia, SEI, pog. VII, str.34*). Fantu je bilo torej jasno, da don Bosko ne ponuja samo izobrazbe in doma, temveč predvsem priložnost za duhovno rast.

Don Bosko je imel to za trdni namen ob ustanavljanju salezijanske družbe. V zgodovini te družbe beremo: »26. januarja 1854 zvečer smo se zbrali v don Boskovi sobi in predlagano nam je bilo, da s pomočjo Gospoda in sv. Franciška Saleškega napravimo poizkus praktičnega dela

Ljubezni ... takrat je bilo dano ime SALEZIJANCI vsem tistim, ki so opravljali ali bodo opravljali ta dela« (MB V, str.9)

PRIČEVANJA DON BOSKOVIH NASLEDNIKOV

Po don Bosku so posamezni vrhovni predstojniki potrdili to prepričanje.

Mihael Rua je zatrjeval: »Don Bosku resnično ni bilo pri srcu drugo kot duše: to je povedal z dejanji in ne le z besedami: *Da mihi animas, coetera tolle*«.

Pavel Albera, ki je bil domač z don Boskom, zatrjuje: »Vodilni načrt vsega njegovega življenja je bil delati za duše do popolnega žrtvovanja sebe ... Reševati duše ... je bil, lahko rečemo, edini smisel njegovega bivanja«.

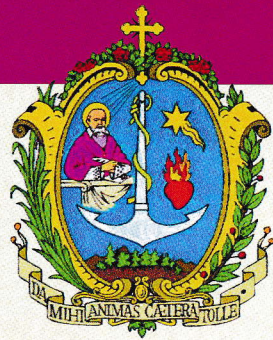
Filip Rinaldi je v geslu *Da mihi animas* našel globoko motivacijo don Boskovega delovanja; »skrivnost, gorečnost in moč njegove ljubezni«.

Egidij Viganò se je izrazil takole: »Prepričan sem, da ni nobenega bolj sintetičnega izraza, ki bi bolje izrazil salezijanski duh, kot don Boskova izbira gesla: *Da mihi animas, coetera tolle*.«

»DUŠE«

Od kod prihaja in kakšen pomen ima lahko danes stavek *Daj mi duše*? Poglejmo v Sveto pismo, da bomo lažje razumeli njegov globok pomen.

Stavek najdemo v 1. Mz, 14. Stirje kralji se skupaj vojskujejo proti drugim petim, med katerimi je tudi kralj Sodome. Med ropanjem mesta ujamejo tudi Lota, Abramovega nečaka, z družino. Obvestijo Abrama. Ta oboroži može in odpotuje s svojim ljudstvom. Premaga sovražnike, pridobi ukra-

deno premoženje in spravi nazaj ljudi. Sodomski kralj mu hvaležen reče: »Daj mi duše, imetje pa obdrži zase!« Prisotnost duhovnika Melkizedeka daje dogodku poseben verski in mesijanski pomen, predvsem zaradi blagoslova, ki ga izreče nad Abramom. Tukaj gre torej vse prej kot za nek »duhovni« dogodek. Gre za plen. V kraljevi zahtevi pa je jasno razločevanje v tem plenu: med osebam in stvarmi.

Don Bosko da izrazu osebno interpretacijo v smislu kulturno-religioznega dogajanja 19. stoletja. »Duša« je človekova duhovna prvina, središče njegove svobode in smoter njegovega dostojanstva, prostor njegovega odpiranja Bogu.

V luči svetopisemskega in don Boskovega razumevanja stavka *Daj mi duše* tudi nam postajata jasen njegov pomen in nam ponuja konkretne izbire.

ŽEJA PO BOGU

Pastoralna ljubezen postavlja na prvo mesto osebo in se obrača k njej: najprej in predvsem jo zanima rast osebe, razvoj njenih talentov, razsvetlitev vesti, dajanje smisla njenemu dostojanstvu. Dajanje »stvari« pride kasneje, kot tudi ponudba raznih uslug npr. izobrazba.

Ljubezen, ki gleda predvsem na osebo, ima »vizijo« o njej. Človek ne živi samo od kruha; ima takojšnje potrebe, pa tudi neskončna teženja. Želi si materialnih, pa tudi duhovnih dobrin. Po Avguštinu: »Narejena za Boga, željna Njega«.

Zato je rešenje, ki ga išče in ponuja pastoralna ljubezen, polno in dokončno. Vse drugo je podrejeno njej: dobrota je usmerjena k vzgoji, vzgoja k verskemu uvajanju; versko uvajanje k življenju v milosti in združenju z Bogom.

Spiritualita' salesiana,
Roma 2000, str. 43s.

Romanje v don Boskove kraje za mlade **V svetih krajih**

Sprehodili smo se tam, kjer se je don Bosko rodil, hodil v šole, sanjal, kljub revščini vztrajal in se boril za svoje poslanstvo, zbiral tiste najbolj zapostavljene, uboge fante in iz mnogih naredil pastirje duš, pri vsem tem pa se ponižno zavedal, da je le orodje v Božjih rokah. Don Boskov duh se je kljub naši različnosti, originalnosti naselil prav v vsakem izmed nas, devetnajstih romarjev.

Romanja v Turin pravzaprav sploh nisem načrtovala. Pričakovala sem sicer samo neke ogleda in nič kaj več ... Že kar na začetku pa sem spoznala, da bo teden minil, kot bi mignil ... Vsak trenutek je bil nepovnljiv, enkratni. Ne najdem besed, ki bi izrazile vse moje navdušenje. Česa takšnega še nisem doživela! Nikoli še nisem čutila Boga tako blizu. In don Bosko? Občudovala sem ga z odprtimi usti in sklenila, da hočem biti tudi jaz takšna. *Gabrijela*

So trenutki, ko človek osupel ostrmi nad darovi, ki jih brezplačno in velikodušno prejema od Boga ..., ko

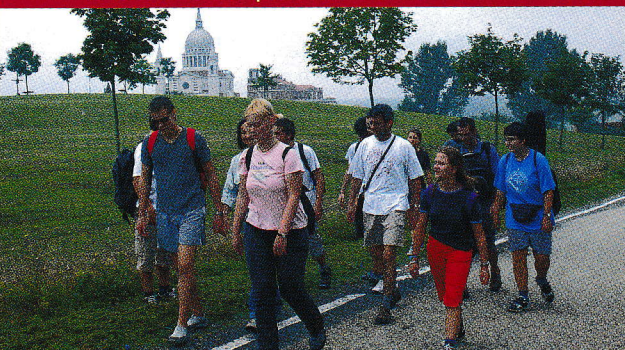
prav zahrepeni po tem, da bi končno umrl sam sebi in odločno stopil na pot svetosti ..., ko včasih s tako težavo zmoli eno desetko rožnega venca, potem pa pride trenutek, ko bi kar sedel in molil, molil, molil ..., ko imaš kar nekaj prostega časa, pa ti ga je škoda zapravljati za sprehode po trgovinah, ker želiš teden v tako svetih krajih popolnoma izkoristiti kot romanje in nimaš nobene potrebe, da bi se igral turista ..., ko se ti nikamor ne mudi, po maši kar obsediš v cerkvi, kar nekaj te priklene na tisti prostor ... Takšno je moje izkustvo romanja v Turin. *Karmen*

Don Bosko. Spremenil je moje življenje, ga napolnil s smislom ter vero. Veliko mi pomeni – kot oče, učitelj in prijatelj; v njem odkrivam čedalje večjega vzornika. Ko sem raziskovala zgodbo in vrednost njegovega življenja na tako svetih krajih, kjer se neposredno čuti njegov vpliv, sem dobila potrdilo, da je moje poslanstvo zares biti animator, biti čimbolj podobna njemu, narediti za svet vsaj delček tega, kar je storil on, odtrgati drobec svojega srca in ga podariti otrokom – za njihov trden korak in pogum na poti, po kateri stopajo, ki jih bo vodila po cvetličnih travnikih in skozi viharje življenja. *Sonja*

Bilo nas je devetnajst ... v tem tednu je bilo to število pravzaprav pravilčno število. 19 nas mladih, ki smo se odločili porovati v Turin k sv. Janezu Bosku ... 19 nas mladih, ki smo se družili z brenkanjem na kitaro, s petjem, molitvijo, s smehom, z zaupnimi pogovori. 19 nas mladih z istim ciljem – spremeniti svoje življenje na bolje, mu vlitii vero, upanje, ljubezen in mu pridobiti novih prijateljev. 19 nas mladih, ki je prepričanih, da jim bo uspelo! Uspelo v večnosti skupaj z don Boskom slaviti Boga. 19 nas mladih, ki smo pogrešali samo še tebe, saj je en sedež na avtobusu ostal prost! *Urška*

Zelo vesela sem, da sem spoznala don Boska. To je res »faca človek«! Odslej bo on moj stalni priprošnjik v nebesih. Čutim ga tako blizu, ker sem tudi jaz rada z mladino, otroki ... Nagovarja me njegova preprostost, vdanost Gospodu ... tudi jaz bi rada bila taka, ker me včasih žrejo stvari, ki bi jih lahko preprosto darovala Gospodu, najz njimi počne, kar hoče ... Začutila sem, kako pomembno je, da živim in da lahko še veliko dobrega storim za svet. Čutim se dolžna, da kaj naredim, pa čeprav je to le iskren nasmeš. Naj bom orodje v Gospodovih rokah in najz mano počne, kar želi. *Petra S.*

Colle don Bosco - peš v Castelnovo

Castelnovo - rojstna župnijska cerkev štirih svetnikov

Colle don Bosco - hiša otroštva sv. J. Boska

Colle don Bosco - don Bosko, naš prijatelj

Turin, Valdocco - cerkev M. Pomočnice

Vedno sem mislil, da je don Bosko pač neki duhovnik, ki se je preganjal z mladino, kot to počnejo naši kaplani. Ko pa sem bil na romanju po don Boskovih krajih, sem spoznal, kako velik moč je bil. Ko sem hodil po teh svetih krajih, mi je bilo kar toplo pri srcu ob misli, da je točno tam pred stoletjem in pol hodil tudi don Bosko. Dotaknilo se me je vse, kar sem slišal o njem, čeprav sem veliko stvari vedel že prej. Presenetila me je njegova vztrajnost, njegova volja, njegov čut za mlade ..., predvsem pa njegova vera. Vse življenje je zaupal v Božjo dobroto in iz nič ustvaril ogromne stvari, npr. cerkev Marije Pomočnice v Torinu. *Toni*

Nagovorila me je odprtost in vedrina salezijancev(k), ki smo jih srečevali. Vlivali so nam občutek dobrodošlosti, se nas prisrčno razveselili, nas vodili po don Boskovih poteh ... prepričani, duhovno polni, navdušeni. Trije salezijanci, ki so bili z nami, so dokazovali svoje plemenito poslanstvo ne samo s spovedovanjem in maševanjem, temveč tudi z druženjem, petjem, molitvijo in iskreno predanostjo mladini in vsem ljudem. Ko se zamrem v don Boskov portret, iz njega razbiram več kot le prijaznost. Tu je

karizma, pedagoški eros, radost bivanja. Veselega kristjana je še Bog vesel!
Jelka

Na Colle don Bosco je imel don Bosko znamenite sanje o zvereh in jagnjetih. Tu mu je Jezus dal svojo mater Marijo za mater in učiteljico ... V teh sanjah lahko vidimo ključ do vseh don Boskovih kreposti in svetości. Jezus in Marija sta njegova učitelja. Marija je najbolj sveta, je živa monštranca ... izžarevala je Boga, tudi na don Boska ... zato je bil tudi on vedno bolj podoben Mariji in Jezusu. Ker je don Bosko svet, je lahko Boga izžareval na druge in prav tako v njih budil vero, upanje, ljubezen in druge kreposti. Zato ima še danes tako velik vpliv na mladino, na druge ljudi in tudi na naša življenja. *Andrej*

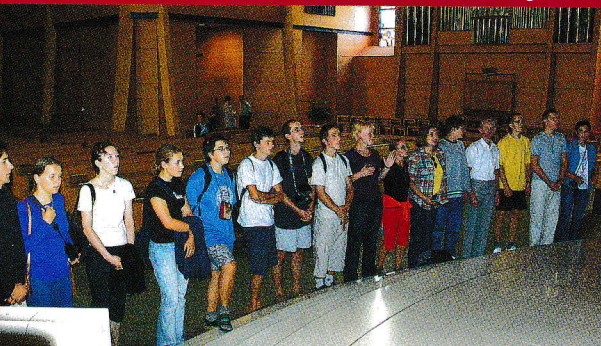
Utrip Colle don Bosca, Chierija, Valdocca ... je v tednu romanja v nas pustil močan vtis. Spoznali smo don Boskovo življenje, ogledovali smo si cerkve, muzeje, razne domove, ki so nam približali resnično veličino teh svetih. Tako majhni, a tako veliki v Božjem načrtu. Spoznali smo, da je vsak od nas poklican k svetosti in da moramo imeti v življenju srce vedno odprto za Jezusa. Tudi mi sami smo samo ljudje, a če po nas deluje sam

Bog, lahko iz te povprečnosti postanemo sveti. Bilo je romanje v pravem pomenu besede. Bogata duhovna izkušnja za vse nas in lepi spomini na kraje velikih svetnikov. *Gašper*

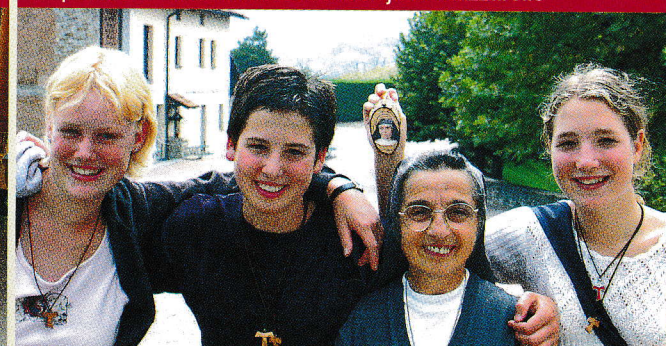
Colle don Bosco. Bazilika Kristusa Vstalega. Ta bazilika mi je nekako najbolj prirasla k srcu. Prevzela me je toplina in prijaznost cerkve, ki je od leta 2000 od znotraj popolnoma prekrita z lesom. V njej izstopa ogromen kip Kristusa Vstalega, ki je narejen iz slovenske lipe. Don Boskova veličina: iz nič je naredil neverjetno veliko. Dotaknila se me je njegova neizmerna ljubezen do mladih in njegova globoka vera v Boga in Marijo. *Jurij*

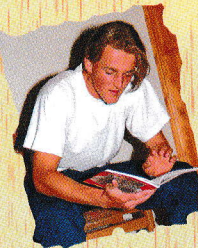
*Kako veliko lahko izgubiš v življenju, če rečeš Bogu, kite kliče: »NE!«
»Ne, ne grem na to romanje.«
Tako izgubiš eno močno doživetje, kajti svoje zgodovine ne moreš spreminjati ... devetnajst ljudi bi bilo osiromašenih za globoko izkušnjo, če bi organizatorja Janez in Peter rekla: »Ne, premalo nas je, ne gremo.« Bogu hvala, da ju je prepričal, da se spleča in da pot ne bo zaman ...*

Colle don Bosco - slovo v cerkvi Kristusa Vstalega

Valponasca - hiša mladosti sv. Marije D. Mazzarello

Ubogi pastirček Janezek s knjigo v roki.

Ob malici pri delu v vinogradu, spet s knjigo v roki.

"Knjige sem nosil s seboj na delo, bral sem jih med potjo, malico in kosilom" (MO 52).

"V eni roki sem držal hlebec, v drugi pa knjigo" (MB I, 183).

"Študij sem opravil v vinogradu Jožefa Turca" (MB I, 424).

Brat Jože je pričeval:

"Vedno in povsod je imel s seboj nerazdružnega prijatelja - knjigo" (MB VII, 338).

Zvečer ob sveči - spet sklonjen nad knjigo.

Dve tretjini noči je porabil za branje (MO 52).

Nedelja in praznik - ponovno pri knjigi ...

In to on, ki ni poznal razlike med branjem in učenjem; vse si je zapomnil.

Nerazdružljiva družčina Janeza Boska.

Zaljubljen je v knjige. Tudi prijateljstva je sklepal zaradi knjig.

Potem jih je tudi sam veliko napisal:

njegovo Zbrano delo šteje XXXIX zvezkov.

Med njimi so tudi šolske novosti: Decimalni sistem v matematiki.

Nepogrešljivi učbeniki kot Zgodovina Cerkve in Zgodovina Italije.

Vse to v času, ko je bila knjiga še privilegij, za marsikoga prava redkost in dragocenost.

Ko delo s knjigo ni bilo vrednoteno kot delo.

Ko so ljudje s knjigo veljali za gospodo, oni brez nje pa so bili težaki in delavci.

Janezek pa s knjigo. Poskrbela mu jo je in dala v roke nešolana mati.

Storila je vse, da je lahko študiral.

Za ceno velikih žrtev, hudih razprtij v družini.

Vidi možnosti, ki jih brez knjige ne bo.

Tudi Janezkovo poklicno naravnost v duhovništvo.

Don Bosko je postal veliki šolnik in ustanovitelj šol.

Vsakemu fantu želi posredovati vsaj osnovno znanje.

"Vsak strup je manj nevaren kot slabe knjige" (MB VII, 292).

Zato je don Bosko postal širitelj dobrih knjig,

apostol in vzgojitelj z dobrim tiskom.

Njegovi tiskarski stroji so se dobesedno nenehno vrteli in zapolnjevali trg s tiskom, dobrim in verskim.

Kolikšen napor človeštva, da bi prišlo do knjige.

Še danes mnogi v nerazvitih deželah sanjajo o koščku papirja in svinčniku.

Drugod so mladi naveličani učilnic.

Šola se je marsikje ugnezdila kot m-učilnica

in učitelji kot m-učitelji. Zakaj je treba še to.

Saj se da živeti, celo prijetno, tudi brez tega ...

Vse več tožb je, da knjig ne beremo.

In to danes, ko ni indeksa,

nikakršne prepovedi.

Apo
tis
i
do
kn

ostol ka ore fice

Vsak lahko seje po mili volji, kar hoče;
zdravo zrnje ali plevel strupenega nauka.

Smo res tako zreli? Odgovorni?

Lahko vse preberemo?

Kaj je na dosegu rok otrok in mladih?

Veliko stvari: sodobna elektronika odstira vse skrivnosti.

Tudi tistim, ki se še ne znajo sami obleči,
računalnik pa jim polni in buri domišljijo ...

... In seveda, veliko tega, kar se tiska,
bi lahko pogrešali in tako privarčevali
z naravo za prihodnje rodove...

Jezus je bil v svojem času med redkimi izbranci, ki so znali brati in pisati.

In predvsem prav razumeti in razlagati.

Že dvanajstleten je spravil v strmenje
judovske učenjake z modrostjo vprašanj in odgovorov.

Tudi pisal je, sicer samo s prstom v pesek,
vendar so morale biti besede pomenljive, saj so rešile ženi življenje.

Svoje besede je prepustil usodi poslušalcev.

Ker pa je govoril tako kot še nihče,
so jih zapisali kot četverni evangelij.

Knjiga je odtis misli in spoznanj.

Živali pustijo le mrtve odtise v fosilih.

Človek odslikava svojega duha prek misli,
ki jih izraža z besednimi simboli.

V vzgojo sodi tudi vzgoja za knjigo,
za srečevanje z ljudmi prek knjige, za ločevanje
plev od zrnja.

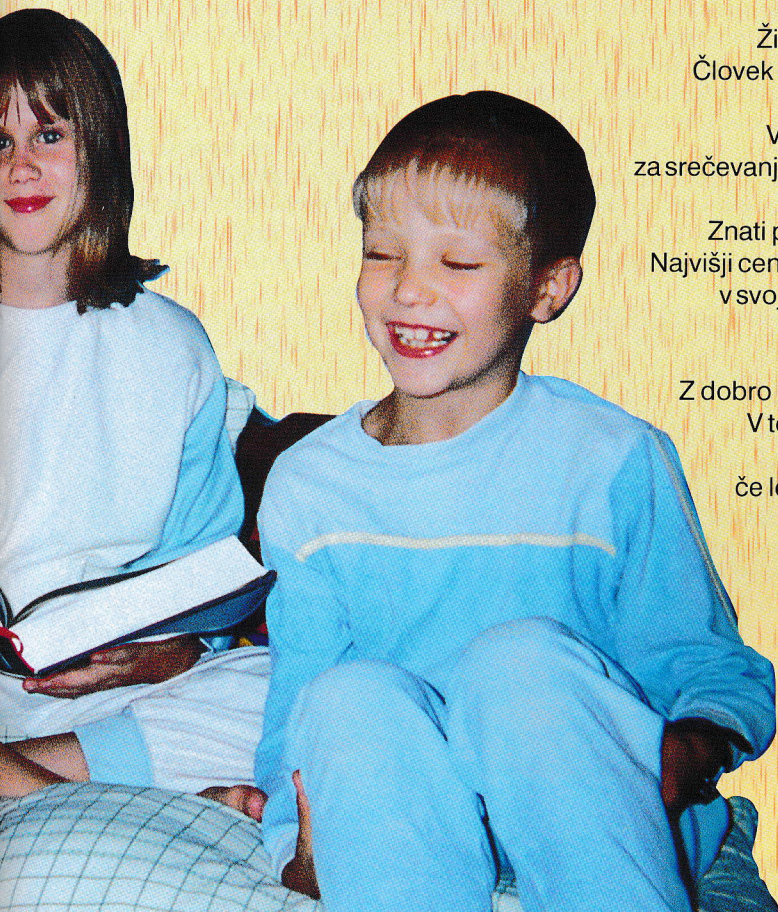
Znati presojati. Se odločati. Prav izbirati.
Najvišji cenzor nosi človek v sebi, v svoji vesti,
v svojem prepričanju, svojih odločitvah.

Ko bi se vsi, stari in mladi,
znali spoprijateljiti s knjigo.
Z dobro knjigo! Da bi jih širili, brali in pisali.

V tem smo ljudje podobni drevesom,
ki naredijo milijarde semen;
če le eno pade na plodna tla, vzklije in
življenje gre nezadržno naprej.
O, ta dobra semena v knjižnicah
naj rodijo bogate sadove
v človeških dušah...

Tone Ciglar,

*Z don Boskom v drugo stoletje,
Ljubljana (Salve) 2002, str. 101s*

S knjigo v roki

Dan po srečanju mladih s papežem v Torontu so se me dotaknile besede Carmen, soustanoviteljice neokatehumenske skupnosti:

»Učite se! Izobražujte se!

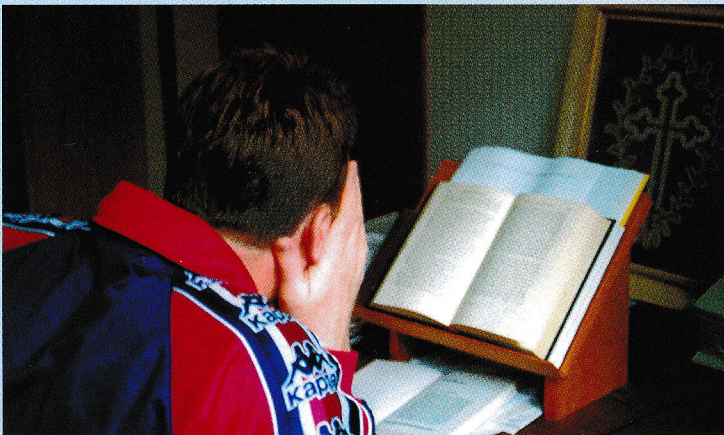
Svet potrebuje mlade krščanske znanstvenike!«

Nekaj čisto drugega je, če te kučenju silijo starši ali profesorji, kot pa če te nagovarja nekdo, ki ima karizmo in duha oznanjevanja. Pri njenih besedah sem pomislila na svetega očeta, ki je prejšnje dopoldne mladim položil na srce, da svet potrebuje ljudi, ki so sol in luč. Svet potrebuje ... Biti sol in luč ter biti veren izobraženec torej ni neka sebična ideja, tu ne gre za to, da bomo s svojo izobrazbo povzdignili sami sebe, da bomo s tem, ko bomo sol in luč v svetu, dosegli pohvalo pri ljudeh, gre za to, da na svojem delovnem mestu delamo izključno v prid ljudem in da smo tako svetu znamenje ...

Biti »krščanski znanstvenik« zame preprosto pomeni izkoristiti talente, ki ti jih je Bog dal. Če imaš dar učenja, če si bister, potem boš z dosegom visoke izobrazbe izpolnil načrt, ki ga ima Bog za tvoje življenje. Ne gre za služenje denarja, gre za služenje ljudem, svojim bližnjim. Pomembno je, da človek, ki ima za sabo veliko let sedenja za knjigo, ki v družbi s svojim nazivom nekaj pomeni, zna ostati preprost, zna kontaktirati z ljudmi, ki jih ima pod seboj, jih ne poniževati ter tako pokazati, da je kristjan.

Jerneja, študentka, 21 let

Besede, ki jih je izrekla Carmen, so mi dale spodbudo v mojem prizadevanju za večjo izobrazbo. Z znanjem bom lahko pričeval v krogu pos-

vetnih izobražencev in z argumenti branil svoje prepričanje. Znanost razvija človeštvo in je namenjena človeštvu; če se jaz poglobljam vanjo, jo lahko tudi posredujem drugim. Pri branju knjig sem bolj len kot ne, vendar zadnje čase pogosto segam po knjigah, ki me učijo, kako pristopiti k ljudem in mi pomagajo pri širjenju splošne izobrazbe.

Tomaž, elektrotehnik, 31 let

Kot študentka bibliotekarstva se srečujem z vprašanjem, kako približati knjigo bralcem in kako jim povedati, da je znanje nekaj pomembnega. Hvaležna sem mnogim svojim profesorjem, ki poudarjajo predvsem eno stvar: na svojem delovnem mestu pomagati ljudem do znanja, ne sedeti v knjižnici in čakati, da mine delovni čas. Ampak izkoristiti to, da si v ustanovi, kjer lahko daješ veliko spodbudo mladim in ostalim, da vzamejo v roke

tudi tisto gradivo, ki ni obvezno za šolo, za pouk, je pa dobro za širjenje obzorja.

Sam veliko berem, vendar različne knjige. Ne zdi se mi dobro, da človek bere samo ene zvrsti in se tako omeji le na nekaj, saj tako določene stvari ne bo dojel z različnih vidikov. Šola mi sicer ni najbolj bistvenega pomena, je pa precej pomembna, ker širi človeku obzorja. Čeprav se z reko »Denar je sveta vladar« ne strinjam, je v današnjem svetu žal tako, da če hočeš dobro zaslužiti, moraš imeti visoko izobrazbo. Vendar to še ne pomeni, da si srečen. Filip, dijak, 15 let

Skozi knjigo sem spoznala, da sme takšno, kot sem, potrebuje veliko ljudi in da lahko že z nasmehom polepšam dan sočloveku. Knjige imajo svoj nauk, povedo nekaj posebnega in naredijo name dober vtis. V knjigi med vrsticami večkrat naletim

na življenjsko resnico. Knjiga pa je tudi pot do splošne razgledanosti in izobrazbe, ki v vsakdanjem življenju nekaj šteje. Pomembna je, ker se lažje znajdemo v današnjem svetu.

Katja, dijakinja, 16 let

Knjiga je meni vse. Če je ne bi imel, bi bil nesposoben. Berem vse tiste knjige, ki so potrebne za moje delovanje: teološke, psihološke, razne zgodbe ... Berem gradivo, ki je življenjsko, ostalo sploh ne vzamem v roke. Nikoli še nisem naročil knjige, ki mi ne bi koristila. Menim, da je izobrazba za človeka zelo pomembna, zato večkrat pozivam mlade, naj se učijo.

Jože, duhovnik, 64 let

Pri odnosu do knjig in sploh do izobrazbe vidim, kako različni, drugačni smo ljudje. Nekoč sem v pisarni enega duhovnika navdušeno opazovala polne knjižne police. Nenadoma je on rekel: »Če želiš kakšno knjigo, jo kar vzemi. Le Sveto pismo mi pusti.« Tisti dan sem domov odnesla štiri dragocene poučne knjige. Enkrat je prav temu duhovniku neka

žena rekla: »Gospod, tako lepe pridige imate. Kakšne knjige to berete?« In on je odvrnil: »Gospa, jaz berem edino Sveto pismo. Od tam črпам.« Nikoli ni bil proti znanju in branju... knjiga in realno življenje pa sta bila v mnogih primerih zanj nekaj popolnoma drugega. To ga je odbijalo, hkrati pa je poznal tudi nevarnost, da človeku kaj hitro postanejo znanje, šola, naziv najpomembnejše stvari v življenju. Po drugi strani pa smo prebrali mnenje duhovnika, ki je brez knjige nesposoben in so mu le-tenujne za njegovo delovanje. Torej: različni so duhovni darovi, Duh pa je isti ...

Pripravila Karmen

ŽELITE PODPRETI SALEZIJANSKO POSLANSTVO IN USTANOVE?

Nekateri nas v svoji velikodušnosti in skrbi vprašujete, kako bi mogli podpreti Don Boskovo poslanstvo in njegove ustanove danes pri nas. Hvaležno vas obveščamo o nekaterih možnih oblikah:

- nakažete denarna sredstva na naš novi **transakc. račun: 24200 – 9004141717** o nakazilu in namenu nas **obvestite** na naslov: *Salezijanci Rakovnik Rakovniška 6, p.p. 2404 1001 Ljubljana*
- odstopite certifikat ali delnice
- zapustite s pravnoveljavno oporoko svoje nepremičnine in premičnine
- (oporoka - lastnoročno pisana ali overjena pri notarju)

Svoje darove lahko namenite:

- za izvedbe posameznih projektov - obnovo Rakovnika
  - za novince in bogoslovce
  - za misijone (Kerečev sklad)
  - za maše (navadne in gregorijanske) in Mašno zvezo
  - za Salezijanski vestnik
  - za pomoč dijakom na naših šolah
  - za vzdrževanje salez. ustanov
  - in za novogradnje
- O vsem se lahko dogovorite z *Blažem Cudermanom*, inšpektorialnim ekonomom, tel. 01/427.4150 ali z *Janezom Potočnikom*, ravnateljem Rakovnika, tel. 01/427.3028.

Hvaležni smo vam za vsak dar, vsak dan molimo za dobrotnike in vsaj enkrat mesečno obhajamo evharistično daritev po namenih dobrotnikov.

Don Boskovi salezijanci

Družino Novak predstavljajo oče Primož, mama Mateja in petero otrok: Eva-Silvija (9 let in pol), Janez-Albert (8 let), Julija-Patricija (5 let), Lucija-Marija (2 leti in pol) in Dominik-Vid (8 mesecev). Živijo na Gorenjskem, v čudoviti vasi Leše, od koder seže pogled na precejšen del Gorenjske, predvsem pa na bližnjo vas Brezje ter Marijo Pomagaj. Tu so pred petimi leti kupili hišo, za katero se imajo največ zahvaliti babicama: Mačevi mami in bakici.

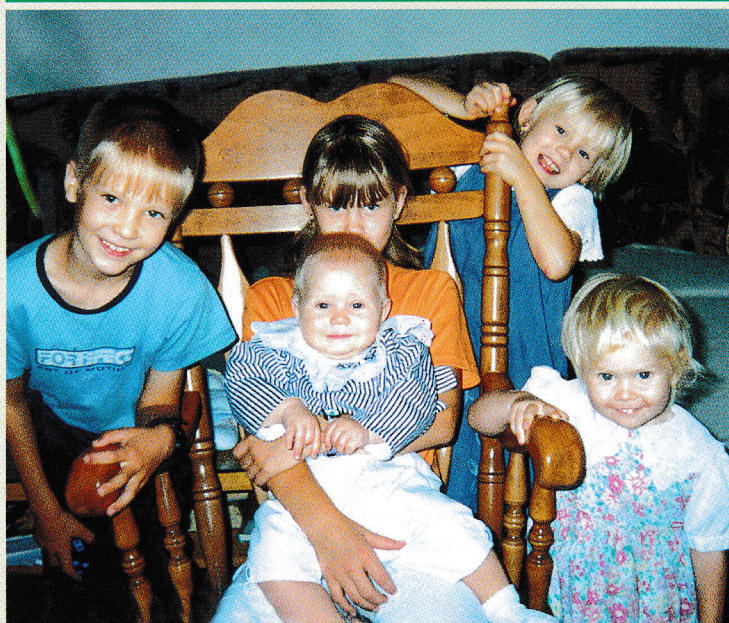
Novakova sta si 19. 9. 1992 obljubila zvestobo v podružnični cerkvi sv. Dominika v Tenejšah, kjer sta se spoznala. Mama Mateja je bila doma iz te vasi, oče Primož in njegovi stari starši pa so imeli tu vikend. Imena otrok sta si sposodila od svetnikov, ki krasijo to cerkvice.

Pred poroko sta se pripravljala tudi na Primoževe zakramente, on namreč izhaja iz ateistične družine in razen krsta »naskrivaj« ni prejel drugih zakramentov. Letos praznujeta deseto obletnico poroke in brez sramu povesta, da sta bila večkrat prekušana. Pred štirimi leti je njun zakon visel na nitki. Oba sta bila zaposlena in delala cele dneve. Ostanek časa pa so jima vzeli trije otroci in bolna stara mama, ki je živela z njimi. Zanje se je tedaj zavzel župnik Marinko Bilandžič. Izročil jih je fatimski

Z vsakim otrokom bolj ljubljeni

Novakovi izpod Dobrče: enourni sprehod do Marije Pomagaj na Brezjah

Mariji v varstvo. Oba povesta, da so se šele potem začeli veseliti življenja, preizkušenj, veselja in molitev v Bogu. Da je njun zakon res čudež uslišanih molitev fatimski Mariji, potrjuje rojstvo četrtega otroka Lucije-Marije, ravno 13. v mesecu, ko se je Marija prikazovala. Besede župnika »Izberite življenje in prejeli ga boste!« vsak dan znova vlivajo upanje družini na poti preizkušenj.

Vesela sta, ker jima je Bog pokazal pot v Leše. Tu je okolje zelo naklonjeno večjim družinam. Predvsem ni obremenjeno s potrošniško miselnostjo. Tako sploh ne vedo, da bi bili za kaj prikrajšani. Ob strani jim stojijo Primoževa mama in bakica ter Matejina Mačeva mama, ki se je nesebično odpovedala sobi v Lešah ter se umaknila v dom upokojencev, sobo pa prepustila otrokom. Nekateri ljudje ne vedo, da si z vsakim otrokom bolj ljubljen. Kolikor ljubezni daruješ, toliko več si je deležen. Nekaterim so hiše iz marmorja in asfalt pred hišo več kot topel objem ljubezni najbližjega.

V domači župniji sodelujejo vsak po svojih močeh. Eva in Jan pridno ministrirata, tudi obdelavniških mašah, Patricija pa ne zamudi prav nobene. Jan je ministrant že od svojega četrtega leta. Oče je član župnijskega pastoralnega sveta. Mama pa rada s cvetjem okraši cerkev, skrbi za ministrantske obleke, ki jih je tudi sama sešila, za pozimi pa tudi volnene plašče. Obnovila je tudi bandero iz župnijske cerkve. Prav vsi pa pri maši radi berejo Božjo besedo in prošnje.

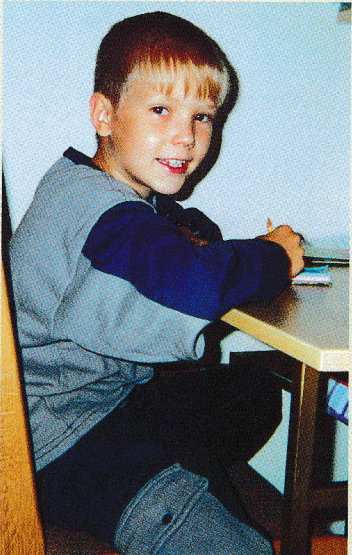
Pred nami vsemi je nov začetek šolskega in veroučnega leta. Novakovi se ga veselijo, ker pravijo, da je z Bogom začeto delo dobro začeto. V šolo se vozijo v Bistrico pri Trziču. Eva bo

sedaj obiskovala 4. razred, Jan pa drugega. Oba sta zelo pridna računarja, le včasih priskoči mami na pomoč. Tudi slovensko besedo zelo rada bereta. Otroci se radi odpovedo televiziji, saj jim je branje ljubše. Eva je v 3. razredu prebrala osemdeset debelih knjig za tekmovanje bralne značke, Jan preko dvesto slikanic. Kako jima uspe? Vsak večer med sedmo in deveto uro je čas za branje. Tudi mlajši dve radi posnemata starejša dva. Interesne dejavnosti (likovno) prilagodijo tako, da niso prikrajšani: večerna maša, skupna večerja in krajša zahvala minulemu dnevu ter petkov verouk. Zvečer pa ostane še kanček časa, da Jan zaigra harmoniko, drugi pa se mu pridružijo s petjem.

V prostem času najraje hodijo na sprehode. Malo daljši jih pripelje ravno pred Marijo Pomagaj na Brezje. Letos so imeli najlepši dopust do sedaj. Pater Darko je posredoval pri župniku Prelcu v Portorožu in preživeli so teden dni na morju. Obema se najlepše zahvaljujejo, ker večjo družino bivanje v obmorskih letoviščih lahko kar precej stane. Morski zrak in morje pa Janu in očetu zelo koristita, ker sta astmatika.

Šestintridesetletni oče Primož je po poklicu veterinarski tehnik, dela pa jogurte v ljubljanskih mlekarnah. Mami pa ostaja najljubši poklic: biti mama. Sicer ima narejeno srednjo tekstilno šolo, kar ji pomaga, da so otroci poceni in lepo oblečeni. Rada se pohvali, da še direktor nima tako lepe plače kot ona. Mladi, sedemindvajsetletni, mamici namreč največ pomeni lep nasmeš njenih otrok.

Mateja in Primož Novak

Vzgoja na »ulici«

UTRINKI ANIMATORJEVEGA RAZMIŠLJANJA

Izzive vzgoje, pred katere smo postavljeni vzgojitelji, narekujeja predvsem čas, v katerem se nahajamo, in družba, v kateri živimo. Posebej v današnjem času vzgojitelji in animatorji čutimo potrebo, da se moramo ukvarjati z vzgojo otrok in mladih, pri tem pa se zavedamo pomembnosti dobre vzgoje. Zato iščemo različne vzgojne trenutke preko različnih dejavnosti, kot so npr. birmanske skupine, delavnice, pevski zbori, srečanja z različnimi vsebinami, oratoriji, športne, kulturne in druge dejavnosti za mladino.

S takim širokim spektrom ponudbe mlade spodbudimo in povabimo, da se nam pridružijo. Znotraj teh različnih skupin in dejavnosti pa se potem vrši vzgoja.

VZGOJITELJI PRED DEJSTVOM

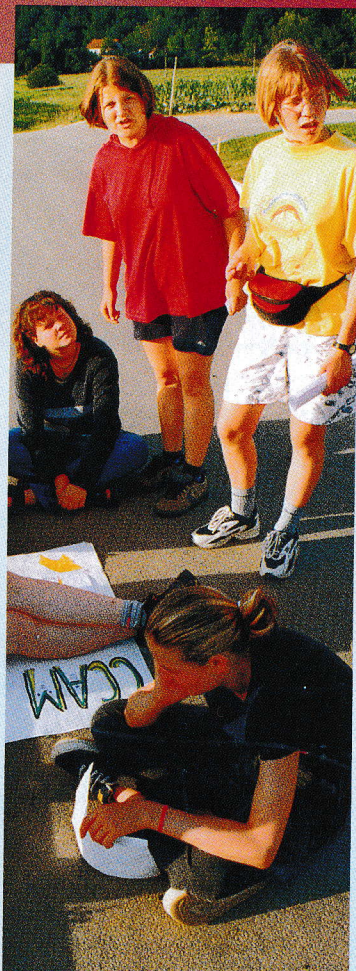
Zgoraj naštete dejavnosti se bolj ali manj vršijo znotraj vsake župnije. Kaj in kako pa je z mladimi, ki ne »dihajo« z župnijo, ki so na ulici? Kaj počnejo in kako preživljajo svoj čas? Kaj jih zanima in kako to uresničujejo? O vsem tem in še o čem sem se tudi sam vpraševal in nisem vedel, kako se tem mladim približati. Lahko je namreč biti vzgojitelj, animator znotraj župnije, ko te vsi poznajo in že imaš določeno vlogo in avtoriteto, težje pa je iti na ulico in se »iti vzgojo«.

Dejstvo pa je, da so ti mladi najbolj potrebni vzgoje, ker so ponavadi duhovno, ekonomsko, vedenjsko in čustveno oropani. Njihove družine so preveč zaposlene, da bi se ukvarjale z njimi, družba jih jemlje kot breme, starejši se zgražajo nad njihovim početjem. Prav nihče pa jim ni pripravljen pomagati. Je to restako težko in neuresničljivo?

KAJ LAHKO STORIM JAZ?

Kadar govorimo o vzgoji, mislimo tudi na vzgojitelje. Ti imajo poleg družine pomembno delo v procesu vzgoje. In kak pomen, kakšno vlogo ima vzgojitelj? Velikokrat govorimo o dobri organizaciji različnih stvari, o prostoru, kjer se bo odvijala neka dejavnost. Premalo pa se zavedamo, da smo prav vzgojitelji tisti, ki dajo nekemu

dogodku in prostoru vsebino. Zato prostor kot tak nima pomena, če v njem ni stalne prisotnosti vzgojitelja. Za vzgojo torej ni najprej pomemben »fizičen« prostor! Mladi so namreč prisotni na ulici, na igrišču, na stopnišču, zato jih moramo tam tudi iskati. Potrebno je samo zbrati pogum in iti med njih.

PONUJIM LAHKO SEBE

Vzgoja se vrši v mladostnikovem vsakdanu in ne izbira ne trenutkov ne situacij. Ko smo enkrat na ulici z mladimi, smo že samo s tem, da smo tam, vključeni v njihovo vzgojo. Če pa z njimi spregovorimo, igramo razne igre, pa je ta vloga še toliko močnejša.

Ko sem s temi mladimi igral nogomet, sem opazil, koliko je med njimi nestrpnosti, nespoštovanja, nesprejemanja, pretepanja, zaničevanja, žaljivk ... Povsem vsakdanje stvari pa so mi pokazale, kako lahko pri teh mladih veliko dosežem. V dveh tednih sem postal eden od njih, njihov starejši »brat«. Zakaj starejši? Starejši bratje imajo v družini vlogo zaupnika, branilca; oni so tisti, h katerim se obračajo mlajši. In kako sem to dosegel? S strpnostjo do vseh, s spoštovanjem vsakega od njih in z odkrito ljubeznijo. Z njihove strani nisem bil deležen žaljivk ali nesprejemanja, pa čeprav med seboj to stalno počnejo. Moja naloga v času, ko sem z njimi, je, da jih prek pogovora in igre učim strpnosti, sprejemanja, spoštovanja in nasploh nekega življenjskega »fair playa«. Oni pa s tem, ko sem stalno z njimi, to sprejemajo in prenašajo v svoje vsakdanje življenje. In vse to se da doseči ... s stalno navzočnostjo vzgojitelja med mladimi.

REZULTATI

K tej nalogi smo povabljeni vsi vzgojitelji in animatorji. Vsaka izkušnja me potrjuje v prepričanje o dobrem, ki je v mladih. To mi vliva upanje, da je kljub »kulturi smrti« in vsemu negativnemu, kar je na svetu, možen preobrat na bolje. Za ta preobrat pa je potreben prav vsak, ki se čuti poklicanega, da na svoj način pripomore k vzgoji mladih.

Najodličnejši zgled pri našem delu naj nam bo sv. Janez Bosko, ki nam je začrtal smernice, kako naj vzgajamo. Naše delo pa se bo obrestovalo, če se bomo potrudili, veliko molili in računalni tudi na Božjo pomoč.

Gašper

VSAK DRUGI MESEČ DON BOSKO PRITEBIDOMA!

**Salezijanski vestnik
podarjamo tistim,
ki ga želijo.**

Leta 1877 ga je ustanovil
sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku
izhaja od leta 1904.

Po don Boskovi zamisli
je SV dar vsem (torej zastoni),
ki s simpatijo spremljajo
salezijansko delo
med mladimi in v misijonih.
Hvaležni pa smo za vsak dar,
ki nam pomaga
pri kritju stroškov.

**Ponudite ga svojim sorodnikom
in prijateljem.
Tako naj sporočite
spremembo
naslova.**

Naslov:
SALEZIJANSKI VESTNIK
Rakovniška 6, p.p. 2404
1001 LJUBLJANA
tel.: 01/427-3028
faks: 01/427-3040
e-mail: vestnik@salve.si

AFRIKA – KONGO/GOMA

NA VROČI VULKANSKI LAVI

Goma, 7. julij 2002

»Da sem tako dolgo odlašal s pisanjem, je krivo moje učenje francoščine. Približno pri 61-ih letih sem se začel resneje ukvarjati s tem problemom. Začeti je bilo težko, a sem trmasto vztrajal. Čez nekaj dni sem videl, da so prvi uspehi. Kakšen dan je bil zelo uspešen, saj sem se naučil čez 20 vprašanj ali odgovorov na pamet.

Po veliki noči nas je obiskala ekipa ljubljanske televizije, kot vam je že tudi znano, saj ste naju gledali na televiziji ... Če bodo uporabili vsaj polovico filma, kar so posneli, bo kar nekaj oz. dolga filmska reportaža.

Tu smo v sredini suhe dobe. V Ruandi in v Burundiju se je že vse posušilo. Pred kratkim sem bil na obisku. Prvi dež pričakujejo sredi septembra. Tu v Gomi smo malo na boljšem, saj nas vsake toliko časa obišče kakšna

mokra nevihta, ker smo blizu visokih vulkanov. Upam, da se je vulkan vsaj za določen čas umiril. Tu in tam pa se še vedno kadi iz lave. Ljudje se naseljujejo oz. delajo hišice na sami lavi približno tam, kjer so bili pred njenim izbruhom.

Sam naš misijon je k sreči ostal nedotaknjen, seveda je pa obkrožen z lavo. Smo kot na oazi v sredini puščave. Na to našo zeleno oazo je pribežalo veliko družin, ki so si naredile svoje hišice (kolibe).

Kot sem že rekel, sem bil več kot dva meseca na obisku v Ruandi pri Danku Litriču. Imel sem isto delo kot v Gomi: ureditev mizarске delavnice, popravilo strojev (če jih preštejem, jih je nekako 20, obratuje jih ena tretjina, vse drugo sameva in čaka na popravilo). Pri njih bi moral ostati vsaj kakšno, da bi jih naučil pravega mizarstva, da ne bi več uporabljali žebeljev.

Živimo v pričakovanju kontejnerjev, ki so na poti iz Belgije, Italije, Kanade in celo Slovenije. Danilo hiti z gradnjo nove hale, kamor bomo spravili vso to robo, ki bo prispela. Tudi mizarška delavnica se je nekoliko preusmerila, odkar sem postal pravi šef, če se tako izrazim,

Danilo pa »finančni minister«! Še vedno opremljamo novo salezijansko hišo, pa šolo, dispanzer. V načrtih je še veliko stvari: novi učni center (razredi, jedilnica, kuhinja, internat za 1000 mladih in več). Vse to je šele na papirju ... Prav prisrčen pozdrav!
Vilko Poljanšek

KONTEJNERJI PRIHAJAJO

Goma, 7. julij 2002.

»Vilko je »najmlajši« tudi za pisanje. Hvala Bogu, kar lepo smo se vživel v ogromno dela. Čez 500 družin beguncev okrog naše ustanove. Veseli so, da so pri nas. Zgleda, da bo vodovod v nekaj dnevih nared. Še vedno s kamioni dovažajo 38 m3 vode na dan. Kaj bo prinesel september? Veliko šolskih prostorov primanjkuje. Kontejnerji prihajajo. Tudi iz Kanade je na poti. Iz Slovenije se »sprehaja« po Južni Afriki. So ga pozabili razložiti. Verjetno zato, ker slovenska vlada še ni nakazala obljubljenе vsote za prevozne stroške. Malo me je že sram. Upam, da se stvari uredijo. Sicer pa sva z Vilkom zdrava. Mene kaj potipa vsak teden. Milost je k sreči še močnejša ...«

Vilko ni nikoli osamljen.

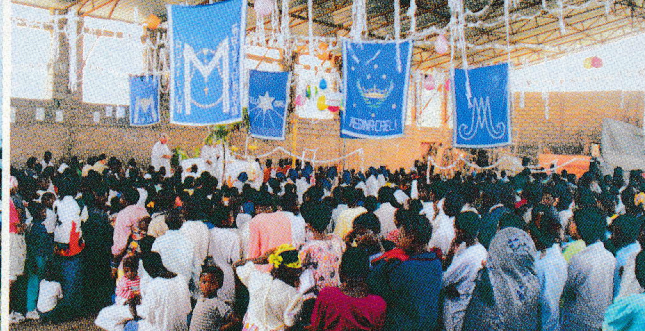

Vilko gre na obisk v Gomo - prečkati je moral še vročo lavo.

Barake beguncev, v ozadju misijonska mizarska delavnica.

Maša za praznik M. Pomočnice v večnamenskem prostoru.

Goma, 4. avgust 2002.

»V zadnjem času sem bil zelo vprežen, pa še na duhovnih vajah minuli teden ... Moj rojstni dan – pristrčna hvala za spomin, voščila – smo praznovali skupaj z našim salezijanskim novomašnikom, z 2,5-urno mašo. Zelo lepo, animirano po novomašniku samem. Ko sem bil pred leti v Gomi (10 let), je bil aspirant. Mislim, da sem ga učil verouk v takrat še moji polomljeni francoščini. Vilko je bil spet uradni fotograf in potem nas je gostil v veliki mizarski delavnici, kjer so umaknili vse *pante* in šaro. Okrog 250 gostov. Vilko pravi, da vsaj tukaj doživlja novo mašo, če je že v Sloveniji vse tako sušno. Delim z vami skrbi in upam, da žrtve naših sobratov le niso brez vrednosti v Božjih očeh. Gojimo duha adoracije in vnetega dela za poklice. Zidati je najlažje. Stem obtožujem tudi sebe, vendar smo tukaj zares še

zelo »bosi«. Govoriti raje malo več o Jezusu in manj o materialnih problemih.

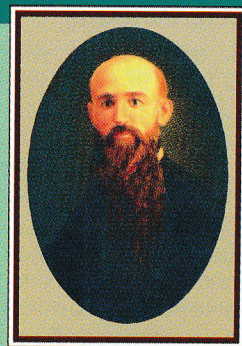
Sicer pa ne vem, kako bomo do septembra uredili vse učilnice za naše otroke. Na obisku imamo 16 Italijanov in 2 Španca. Zares pridni so in veliko pomagajo: možaki mojih let in mlajši pri tehničnih izboljšavah. Montirajo velik agregat za električno, pa kuhinjo. Čudovite stvari. Sicer pa nam je dobernik iz Nemčije zagotovil finančno pomoč za izgradnjo nove kuhinje, jedilnice in ambulante za naš center mladih. Jutri začnemo s pripravo načrtov. Doodhoda, 16.8., bodo Italijani vse izdelali. To so iz VIS-a (Mednarodni prostovoljci pri salezijancih) pri sv. Calistu v Rimu. Tudi javni vodovod je že priključen in imamo več miru. Francozi in EG skupnost so to plačali (2 km). Naši otroci so precej pomagali.

Sicer smo bili zelo veseli kontejnerja iz Slovenije. Vilko je kar žarel, ko je videl svoje *mašine*. Zares hvala Bogu – 9 kontejnerjev bi moralo priti, 4 smo že razložili, dva sta na carini, dva še prideta iz Belgije. Še sreča, da smo hitro zgradili skladišča. Ogromno dela za čez leto. Hišo za skupnost Vilko počasi opremlja. Z zidarji hitimo levo in desno. Varilci ne vedo, kje bi zastavili. Vulkan pa spet grozi kot razjarjen pes na verigi. Pred desetimi dnevi smo bili spet v centru svetovne pozornosti ... Pozdrav!

Danilo Lisjak

Danilo med policaji.

V »KEREČEV SKLAD«

za salezijanske misijon(ar)je

ste od 1. julija do 31. avgusta

2002 darovali: Boršič L., Brezavšček R., Čeferin M., Drolec I., Fučka A., Gombošič C., Hribernik P., Jeglič M., Kranjčan H., Mihelčič M., Nartnik C., Pajnič M., Plahutnik F., Turk M. in B., Zelič-evi, Žuntar I.

Vsem iskren »Bog plačaj!«

Čudovita zgodba

Maria Solis Quiros je živahna in pridna šolarka. Stara je osem let. Njena babica je osebno poznala sestro Marijo Romero, ki jo je papež Janez Pavel II. letos 14. aprila proglasil za blaženo. Pa ne le poznala, z blaženo je tudi sodelovala pri njenem delu za najbolj uboge in zapuščene. Imela je štiri otroke: dva sinova in dve hčerki. In tukaj se začinja ta čudovita, resnična zgodba ...

VESELJE IN SKRB

Ena izmed hčerk, Klavdija, rojena leta 1966 je z veseljem spoznala, da pričakuje tretjega otroka. Z njo so se veselili tudi ostali družinski člani in številni sorodniki. Toda par mesecev kasneje se je to veselo pričakovanje novega družinskega člana spremenilo v morečo skrb in tesnobo, še posebej za mlado mater. Izvidi zdravniških preiskav so kazali znamenja resnih telesnih okvar pri še nerojenem otroku. Vse je kazalo, da se bo otrok rodil s tako imenovano "zajčjo ustnico", kar pomeni resno deformacijo ustnic, nosa in celotne ustne votline. V takšnih primerih je za ozdravljenje potrebno več zahtevnih kirurških posegov v prvih letih življenja.

Med sorodniki mlade matere so bili tudi zdravniki, specia-

listi za plastične operacije obraza. Ti so izvide mlade matere poslali v Center z visoko specializacijo v Severno Ameriko, od koder pa je zdravniška ekipa, ki ni poznala prve diagnoze, prišla do enakih zaključkov. Obenem pa je ta ekipa zdravnikov ponudila svojo pomoč potem, ko bi se otrok (zdaj je bilo že jasno, da bo deklica) rodil, in poslala potrebne nasvete za starše v takšni situaciji.

MOLITEV, DOBRA DELA IN NEOMAJNO ZAUPANJE

Medtem pa je Klavdijina mati svetovala hčerki, naj se z vsem zaupanjem obrne na Božjo služabnico s. Marijo Romero, s katero je sama za časa njenega življenja sodelovala. K molitvi je Klavdijina mati pritegnila še vrsto sorodnikov, znancev in prijateljev. Tako je nastala cela veriga duhovne solidarnosti v prošnji za otrokovo ozdravitev.

Klavdija se je odločila, da bo pustila ob strani vse drugo, tudi začeti univerzitetni tečaj, ki ji je veliko pomenil, in se "posvetila izključno svojemu prihajajočemu otroku." Vsak dan je prisostvovala sveti maši in sprejela sveto obhajilo. Pogosto se je

v molitvi ustavljala ob grobu Božje služabnice s. Marije Romero, velikodušno je gmotno pomagala potrebnim in darovala Ustanovi za najbolj uboge, ki jo je bila ustanovila s. Marija Romero, nekaj dragocenih kamnov znatne vrednosti. Ponavljala je: "Dokler nosim otroka pod srcem, se pri svetem obhajilu Jezusovo telo dotakne ne le mene, ampak tudi mojega otroka ... On ga bo ozdravil." To je govorila s tolikšno gotovostjo, da je sorodnike in prijatelje zaskrbelo, kako bo psihološko vplivalo na mater, če se pričakovani "čudež" ne bo zgodil.

NEBO JE ODGOVORILO

Zadnji zdravniški pregled 2. novembra je z vso jasnostjo pokazal omenjeno okvaro na otrokovem obrazu. Izvidi so bili znova poslani v Specialistični center v Dallas v Severni Ameriki. 2. decembra je od tam prišel odgovor, ki je potrdil diagnozo in znova obljubil zdravniško pomoč po rojstvu otroka.

Medtem pa se je 28. novembra 1994 ob 20.30 Klavdiji rodila deklica: njene ustnice so lepo oblikovane, nosek je cel in tudi ustna votlina je popolnoma normal-

no razvita. Kmalu po rojstvu jo je mamica lahko brez predvidenih težav nahranila. "Imenovala se bo Marija, samo Marija, v čast in slavo Devici Mariji in s. Mariji Romero," je izjavila srečna mati.

Specialisti, ki so bili navzoči pri rojstvu male Marije, so ob pogledu na popolnoma zdravo dete osupnili. Nekateri so prebledeli, drugim se je od ganotja tresel glas, ko najbi sporočili veselo novice sorodnikom in prijateljem, ki so čakali zunaj. V predsobi so čakajoči zaploskali in ganjeni objemali drug drugega. Potem so spontano začeli moliti in se zahvaljevati Gospodu, ki dela čudovite stvari za svoje otroke, ki se z vero zatekajo k njemu.

prim. Il Bollettino Salesiano, 7-8/02; prevod in priredba s. M. Žibert, HMP

SKLAD RAKOVNIK

Za obnovo Rakovnika ste od 1. junija do 31. avgusta 2002 darovali:

Andrejašič M., Antončič J., Bizjak J., Čeferin M., Černe P., Ferjančič F., Ferkolj M., Flajs O., Frian M., Grčar T., Hraštnik J., Jakša J., Javoršek B., Jeglič M., Jelnikar D., Jersin D., Jurak M., Kocijančič F., Kordan A., Kotar-jevi, Kovačec I., Kranjčan H., Levstek M., Marovt S., Mešiček A., Nartnik C., Pečkaj K. in M., Perne T., Plazar A., Pleskovič A., Podgoršek M., Poznič J., Primožič H., Prošek A., Rangus A., Riglerjevi, Sadar M., Saje A., Smrkolj M., Solar J., Sovinc A., Suhoveršnikovi, Šimenčevi, Škibin K., Urleb T., Vučko T., Zagorac M., Zaleznik M., Zalokar J., Zeličevi, Zorko T. in nekateri neimenovani dobrotniki. Vsem darovalcem iskrena hvala in Bog povrn!

Svoje prispevke lahko izročite osebno ali nakažete na slovo:

Salezijanci, Rakovniška 6,
1108 Ljubljana.

Št. računa: **24200-9004141717**

Pri nakazilih na račun navedite oznako **'Rakovnik'**.

Bog povrnil!

MARTIN JURČAK

salezijanski duhovnik

* 26. 10. 1907 + 18. 6. 2002

Duhovnik Martin se je rodil 26. oktobra 1907 v Vojniku pri Celju, staršema Ivanu in Mariji, roj. Šega. V družini se je rodilo šest otrok, vendar so prvi trije zaradi bolezni umrli še zelo mladi. Svoja otroška leta je preživljal na kmetiji pri sv. Tomažu.

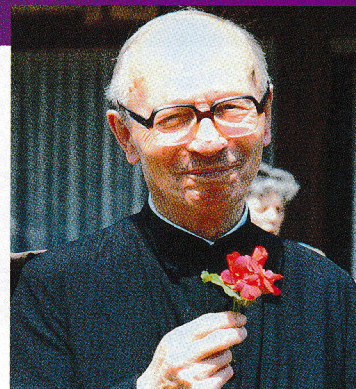
V osnovno šolo je začel hoditi l. 1914, v času, ko se je začela prva svetovna vojna. Oče Ivan je bil že avgusta poklican k vojakom, odšel na fronto, od koder se ni več vrnil. Pozneje so izvedeli, da je padel že v prvih spopadih na Krpatih. Mama Marija je tako ostala sama s tremi otroki in delom na hribovitem posestvu.

Za salezijance je družina izvedela prek Salezijanskega vestnika, ki ga je v hišo prinašala Gorenškova gospa z Jankove vasi. Ker sta se njena dva sinova že šolala pri salezijancih na Rakovniku v Ljubljani, se je tudi Martin odločil, da pojde za njima in postane salezijanski duhovnik.

Tako je desetleten jeseni 1917 prišel na Rakovnik in nadaljeval šolanje v 4. razredu. Čeprav je bila hrana skromna, mu je nov dom zelo ugajal, saj je bilo veliko veselja, petja, iger in vsakovrstnih prireditev.

Jeseni 1918, v letu, ko se je končala 1. svetovna vojna, je na Radni pri Sevnici začel srednješolski študij in ga naslednje leto nadaljeval v Veržeju pri Ljutomeru. Leta 1923 je vstopil v noviciat na Radni in naslednje leto naredil prve zaobljube v salezijanski družbi. Po prvih dveh letih bogoslovnega študija na Radni je 1926 odšel za tri leta na vzgojiteljsko prakso v zavod Martinišče v Murski Soboti. Prav na ta leta so ga vezali najlepši spomini. "Okrog 40 prekmurskih fantov je bilo v zavodu. Pomagal sem jim pri učenju, vodil pevski zbor in tamburaše ter prirejal igre."

Po vzgojiteljski praksi je nadaljeval s študijem bogoslovja na Rakovniku in bil 1933. leta posvečen v duhovnika. Prvo duhovniško službo je opravljal na Radni kot šolski svetnik in učitelj na višji gimnaziji. Hkrati je bil pomožni kaplan v Sevnici, učitelj petja, voditelj godbe ter režiser mnogih gledaliških predstav.

Po sedmih letih zavzetega in uspešnega dela na Radni je bil julija 1940 imenovan za ravnatelja salezijanskega mladinskega doma na Kodeljevem v Ljubljani. Vneto si je prizadeval za bogato življenje v mladinskem domu ter hkrati skrbel za kinodvorano (poznejši Kino Triglav), v katero so pogosto zahajali tudi gojenci z Rakovnika in drugih ljubljanskih zavodov za mladino.

Drugo svetovno vojno so močno občutili tudi v mladinskem domu. Čutilo se je splošno pomanjkanje, nemir in negotovost. Starejši fantje so začeli odhajati, eni k partizanom, drugi k domobrancem. Vodstvo mladinskega doma je skušalo ohraniti politično nevtralnost, da bi tako mladim omogočili svobodno odločitev. Kljub temu g. Martinu kot ravnatelju mladinskega doma ob koncu vojne ni bilo priznane. 28. decembra 1945 je bil aretiran in odveden v ljubljanske zapore. Brez dokazov je bil obtožen, da je skrival orožje ter s pridiganjem o tretji Božji zapovedi odvrčal ljudi od udarniškega dela ob nedeljah. Zaradi teh in drugih obtožb je bil 6. aprila 1946 obsojen na smrt z ustrelitvijo, hkrati je bilo zaplenjeno celotno salezijansko premoženje na Kodeljevem, hiše, kinodvorana in zemljišče. Po petih mesecih bivanja v jetniški celici in pričakovanja izvršitve obsodbe je bil avgusta 1945 pomilošen na dvajset let ječe, nato na deset. Skupaj z njim so bili zaprti tudi mnogi drugi duhovniki, med njimi poznejši ljubljanski nadškof dr. Jožef Pogačnik, ljubljanski pomožni škof dr. Stanislav Lenič, teološki profesor dr. Anton Strle in drugi. Poleg dela v zaporu so delali tudi na gradbišču novih stanovanjskih blokov na področju ljubljanskih Žal.

29. novembra 1953, na jugoslovanski državni praznik, je bil g. Martin po osmih letih zavora pomilošen. Pot ga je vodila najprej v domačo župnijo Vojnik, kjer je pomagal pri poučevanju verouka ter vodil mladinski pevski zbor. V

Marijinem svetem letu 1954 je vodil številne duhovne obnove po župnijah v okolici Celja. Istega leta je bil imenovan za ravnatelja salezijanske skupnosti na Rakovniku, prevzel je tudi skrb za rakovniško cerkev in za pripravo vsega, kar je bilo potrebno za ustanovitev župnije Lj-Rakovnik. Ko je bila ta 1956. končno ustanovljena, je bil g. Martin imenovan za njenega prvega župnika.

Kot župnik je veliko časa posvetil poučevanju verouka, poskrbel za ureditev primernih veroučnih prostorov in za pripravo učbenikov, pri čemer je zavzeto sodeloval s tedanjim ljubljanskim generalnim vikarjem dr. Jožefom Pogačnikom. Začel je tudi z veroukom za srednješolce, po odhodu sobrata Franca Mihelčiča na Trstenik pa je prevzel tudi vodenje župnijskega pevskega zbora. Z veliko vne- mo je pripravljaval pomladanske in jesenske romarske shode v cerkvi Marije Pomočnice. Iz leta v leto je prihajalo več romarjev, nekateri so prebedeli ob Mariji celo noč, predvsem pa so se radi udeleževali procesije s kipom Marije Pomočnice.

Po osmih letih župnijskega dela je bil septembra 1964 izbran in imenovan za inšpektorja Jugoslovanske inšpektorije sv. Cirila in Metoda. V tistem času je inšpektorija obsegala še celotno področje nekdanje Jugoslavije. Kot predstojnik je pogosto obiskoval sobrate po Sloveniji, Hrvaški, Srbiji in Črni gori. Ob tem je spoznal, da potrebuje inšpektorija lastno hišo za vzgojo novih salezijanskih poklicev. Fantov, ki so se odločili za salezijanski poklic, je bilo iz leta v leto več. V želji, da bi našli primeren prostor za nov zavod, si je ogledal več krajev. V tem iskanju je spoznal, da ga Božja previdnost vodi v Želimlje pri Ljubljani. Po odhodu župnika Karla Erjavca na Otočec ga je ljubljanski škof zaprosil, naj bi salezijanci prevzeli želimeljsko župnijo. G. Martin je župnijo sprejel skupaj z zagotovitvijo, da salezijanci v tem kraju lahko ustanovijo svoj zavod. Tako je že jeseni 1966 v prenovljenem župnišču zaživel noviciat, naslednje leto pa v prizidku župnišča tudi gimnazija. Mnogi slovenski fantje, ki so se prej šolali na Hrvaškem, so se lahko vrnili v Slovenijo in tu nadaljevali svojo pripravo na salezijanski in duhovniški poklic.

V Želji, da bi sobratje raznih narodov živeli v lastni provinci, je jeseni 1969 na Hrvaškem zaživela samostojna salezijanska hrvaška provinca. Rajni g. Martin je bil tako še zadnji predstojnik enotne jugoslovanske inšpektorije.

Po šestih letih naporega dela je leta 1970 zaključil službovišjega predstojnika in odšel kot župnik v župnijo Dokležovje v Prekmurje. Po šestnajstih letih župnikovanja v Dokležovju se je zopet vrnil na Rakovnik, kjer je prevzel skrb za bolnike in ostarele v župniji in redno spovedovanje v cerkvi Marije Pomočnice. K njemu so prihajali od blizu in daleč, mlajši in starejši, v njem so odkrili očeta in izkušenega duhovnega voditelja. Kakor v Dokležovju tako je tudi na Rakovniku preživel šestnajst let.

Leta so se množila in moči so mu začele pešati. Čeprav mu volje do dela ni zmanjkalo, je čutil, da njegove telesne moči slabijo. Pot do spovednice je postajala vedno težja, dokler naposled ni mogel več zapustiti svoje sobe. V dneh pred veliko nočjo se je poslovil od ljubljenega Rakovnika in odšel v novo hišo za bolne in starejše sobrate na Trsteniku. Tu se je, čeprav na bolniškem vozičku, redno udeleževal molitev, sve- te maše in skupnih srečanj v jedilnici, se zapeljal pred hišo in občudoval lepoto planin. Vesel je bil obiska sobratov in znancev in vsem delil svoj nasme in vedrino. Mirno, kot je živel, je tudi odšel, obdan z ljubeznijo in molitvijo sobratov, kot popotnik, ki je prispel na cilj.

Lik rajnega sobrata

Vse življenje je razodeval in gojil posebno veselje do glasbe in petja. Kjerkoli je mogel, je zbral okrog sebe zbor pevcev ali skupino glasbenikov, jih usposabljal, vodil in navduševal. V glasbi je odkrival odlično vzgojno in pastoralno sredstvo, ki povezuje in spodbuja k rasti. Kot duhovnik je prek glasbe prinašal ljudem Božje sporočilo o odrešenju in sreči, ki ji ne bo konca.

G. Martina smo poznali kot človeka neomajne vedrine in optimizma. V dolgem življenju mu je bilo dano doživeti veliko lepih trenutkov, zlasti med mladimi v zavodih, mladinskih domovih in po župnijah. Hkrati pa je moral iti skozi težke trenutke nerazumevanja, ponižanj in trpljenja. Doživette smrtne obsodbe, dolgi meseci čakanja v negotovosti, osem let ječe, vse to ni zlomilo njegove vzravnosti in mu ni vzelo veselja nad življenjem. Celo v ječi je čutil, da je poklican, da dviga in osrčuje svoje prijatelje.

Imel je izjemen pastoralni čut, za katerega je bila značilna predvsem velika gorečnost in iznajdljivost. Bil je z veseljem in ponosom duhovnik in bil je srečen, da je smel hoditi za don Boskom. Bil pa je tudi človek pobud in začetkov, pa naj je šlo za ustanovitev glasbenih

skupin ali dela z mladino, za odprtje nove vzgojnega zavoda ali za ustanovitev nove župnije. Kot don Bosko je čutil, da mora mladim ponuditi nekaj, kar jih bo pritegnilo in spodbudilo k dobremu. Pri tem je bil pogosto pripravljen žrtvovati in razdajati se čez mero, saj resnična ljubezen ne pozna meja.

V g. Martinu smo občudovali izredno notranjo moč, s katero je prenašal vse nadloge in preizkušnje, zlasti svojih zadnjih let. Nikdar ni tožil ali dajal vtisa nezadovoljstva. Vse je sprejemal vdano, hvaležen za sleherno dobro delo. Svoje telesne bolečine in duševne stiske je ohranjal zase, kot da ne bi hotel z njimi obremenjevati drugih. *Še zadnji dan je bil okrepjen z Rešnjim Telesom in med molitvijo sobratov prestopil prag nebes.*

Pokopan je bil v petek 21. junija na ljubljanskih Žalah.

Lojze Dobravec, inšpektor

K Bogu so odšli po plačilo

naročniki Salezijanskega vestnika, člani Mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Bezjak Marija, Juršinci
Cepuš Marica, Lenart nad Laškim
Cimerman Marija, Postojna
Golenko Feliks, Lendava
Hribar Jožefa, Ljubljana
Jakše Rezka, Šentjernejski
Janežič Elizabeta, Veržej
Jerič Alfonz, Dokležovje
Kordič Valentina,

Lenart v Slov. goricah
Kozlevčar Lojzka, Ljubljana Polje
Kramberger Marija,

Lenart v Slov. goricah
Križanič Marija, Gančani
Mikuš Pavla, Lj.-Šentvid
Mrzel Ivanka, Gabrovka
Novak Hedvika, Bratonski
Pintarič Štefan, salez, duhovnik
Ravnikar Franciška, Škofja Loka
Sabotin Ana, Gančani
Starkež Cilka, Brezovica
Sušinski Marija, Boštanj
Škerlj Marta, Ljubljana
Špirer Jakob, Ravne na Koroškem
Štrancar Ivanka, Ajdovščina
Virant Marija, Ljubljana
Zadravec Marija, Bratonski
Zajec Pepca, Grosuplje

ŠTEFAN PINTARIČ

salezijanski duhovnik

* 24. 5. 1913 + 8. 7. 2002

G. Štefan se je rodil na praznik Marije Pomočnice, 24. maja 1913, v kraju Dokležovje v Prekmurju. Že naslednji dan je bil krščen v župnijski cerkvi v Beltincih. Ker je njegov oče Franc padel v bojih prve svetovne vojne, je vso skrb za njegovo vzgojo prevzela mati Ana, roj. Matjašec. Tako je otroška leta preživel ob svoji materi in pod varstvom Marije Pomočnice, kateri ga je mati Ana posvetila na dan njegovega rojstva.

Vas Dokležovje takrat še ni imela svoje župnije. Mladina se je ob nedeljah zbirala v Marijanišču v Veržeju, kjer so don Boskovi salezijanci vodili zasebno gimnazijo za duhovne poklice. Tudi Štefan je od petega leta naprej kot »oratorijaneec« redno obiskoval ta zavod. Ni bilo nedelje, da ne bi prihitel v veržejski oratorij.

Prav v tistem času je salezijanec Jože Radoha zbiral mlade fante in jih navduševal za misijonski poklic. Mnoge je pospremil v Italijo, kjer so se v salezijanskih zavodih pripravljali na delo v misijonih. Tudi Štefan se je odločil, da pojde v misijone in tako je 17. avgusta 1927 skupaj s 14 tovariši odpotoval v Italijo. Ločitev od domovine, družine in domačega kraja ni bila lahka, toda družinsko življenje v zavodu, ljubeznivost salezijancev in veliki cilji, ki jih je hotel v življenju uresničiti, so mu pomagali premagati domotožje.

Leta 1929 je Cerkev razglasila duhovnika Janeza Boska za blaženega. Ob tej slovesnosti se je v italijanskem mestu Turinu zbrala mladina s celega salezijanskega sveta. Ta slovesnost je Štefana še bolj navdušila za salezijanski poklic in ga dokončno potrdila v odločitvi, da bo za vse življenje ostal ob don Bosku.

Po končani gimnaziji leta 1931 je bil sprejet v noviciat, 25. oktobra istega leta je prejel redovno obleko (talar), ki mu jo je podelil sedaj že blaženi Filip Rinaldi. Prve zaobljube v salezijanski družbi je napravil 8. septembra 1932. Po zaobljubah je nameraval takoj oditi kot misijonar v Tunizijo, a mu takratna jugoslovanska oblast zaradi še neizpolnjene vojaške obveznosti ni izdala potnega lista. Tako je ostal v Turinu in nadaljeval študij filozofije. Po dveh letih filozofskega študija se je prvič vrnil na kratek obisk v domovino, nato pa dve leti poučeval latinščino in italijanščino v salezijanskih solah.

Bogoslovne študije je, tako kot nekdanj don Bosko, opravil v mestu Chieriju. Leta 1939 se je znova vrnil v domovino, opravil vojaško dolžnost, nato pa v Ljubljani dokončal zadnji letnik bogoslovja.

Zakrament mašniškega posvečenja mu je 7. julija 1940 v ljubljanski stolnici podelil ljubljanski škof Gregorij Rožman. Novo mašo je slavil v rojstnem kraju 4. avgusta 1940. V tistem letu je imela župnija Beltinici kar 10 salezijanskih novomašnikov.

Prvo duhovniško službo je opravljal kot šolski svetnik v konviktu na Rakovniku in tu doživel začetek druge svetovne vojne ter italijansko zasedbo Ljubljane. Med italijansko zasedbo ljubljanske pokrajine so bile ustanovljene vaške straže, da bi varovale vasi pred napadi in pobijanjem. Škof Rožman ga je takrat imenoval za vojaškega kaplana vaških straž v okolici Grosuplja. Toda v tej službi je ostal le nekaj mesecev, do italijanske kapitulacije.

Zadnji meseci druge svetovne vojne so bili tudi za G. Štefana težki in boleči, prihodnost pa negotova. Njegovi številni tovariši so izgubili življenje, nekateri pa za vedno izginili v neznanje. Tudi G. Štefan je bil pogosto v življenjski nevarnosti. »Le eno moram priznati,« je zapisal, »Bog, Marijino varstvo in dobri ljudje so mi pomagali, da sem ostal med živimi.«

Po vojni ga je pot zopet vodila v tujino. Ponovno se je znašel med salezijanci v Turinu, kjer je spet lahko zaživel urejeno redovno življenje. Zaradi negotovih političnih razmer tistega časa so ga predstojniki poslali v Švico, najprej v kraj Morjes, po dveh letih pa v Sion, kjer naj bi skupaj z drugimi sobraty skrbel za vzgojo mladine. Tu je ostal – živel in delal – vse do konca življenja. Švico, to lepo gorato deželo, je vzljudil kot svoj drugi dom, prav tako ljudi, med katerimi je živel, zlasti mlade, ki so v njem odkrili svojega očeta in učitelja. Dolga desetlet-

ja je bil z dušo in telesom predan delu za mladino in opravljal različne službe v šolah in vzgojnih zavodih.

Leta 1990 se je veselil svoje zlate maše in leta 2000 kot duhovnik obhajal biserni jubilej. V posebno veselje mu je bilo, da se je lahko tedaj skupaj z 8000 duhovniki jubilanti v Rimu udeležil slovesnosti ob 80. rojstnem dnevu papeža Janeza Pavla II.

Čeprav je G. Štefan vzljudil Švico in ljudi, med katerimi je živel, je vedno upal, da se bo lahko ob koncu življenja vrnil v svojo domovino. Tudi med letošnjim obiskom v domovini je skušal odkriti, kateri kraj in salezijanski dom v domovini bi bil najbolj primeren za njegovo ne preveč trdno zdravje. Z veseljem je spremljal zlasti preново in urejanje salezijanskega zavoda v Veržeju, na katerega ga je vezalo nešteto lepih spominov iz mladosti. Zdelo se mu je, da bi prav tu lahko mirno preživel zadnje obdobje svojega zemeljskega življenja.

Toda Bog mu je v svoji previdnosti pripravil drugo, boljše bivališče, ki »ni narejeno z rokami in je večno«. Prek Radenec, kjer se je v ponedeljek popoldne 8. julija iztekel čas njegove zemeljske poti, se G. Štefan vrača v Veržej. Tu, kjer je doživel prvo srečanje z don Boskom in salezijanci, tu je med svojimi sobraty našel tudi svoj zadnji zemeljski počitek.

Čeprav G. Štefan po drugi svetovni vojni ni bil član slovenske salezijanske province, marče francoske, s sedežem v Parizu, je ves čas ohranjal žive stike s salezijanci v domovini. Z zanimanjem je prebiral novice o dogodkih v Cerkvi in salezijanski družbi v Sloveniji, iskal dobrotnike in sredstva ter tako vsestransko podpiral salezijansko delo v domovini. Kljub obilnemu delu je rad prihajal na obisk v domovino, kjer je bil vedno zaželen gost v krogu svojih sorodnikov in salezijancev.

G. Štefanu se v imenu slovenskih salezijancev zahvaljujem za vse oblike pozornosti in podpore naši inšpektoriatni skupnosti, predvsem pa za njegovo plemenit zglede vesele hoje za Gospodom in don Boskom v duhovniškem in redovniškem poklicu.

V posebno zadoščenje nam je, da se G. Štefan ob koncu svoje življenjske poti po Božji previdnosti zopet vrača na svojo rodno zemljo in med svoje ljudi. To zadnje slovo je izraz naše velike hvaležnosti in medsebojne povezanosti v vstalem Odrašeniku.

Pokopan je bil v Veržeju, 12. julija 2002

Lojze Dobravec, inšpektor

DUHOVNI PROGRAMI ZA ŠTUDENTE IN MLADE V POKLICIH

BLED: 22.–25. september: S Sirahovo knjigo, za študente
 BLED: 22.–24. november: Zorimo za ljubezen, za študente
 Prijave: s. Majda Pangersič
 KOPRIVNIK: 29.11.–1. december: Duh. vaje za študente in mlade v poklicih
 Prijave: Janez Potočnik

PRI SALEZIJANCIH V ŽELIMLJEM

8.–10. november: Duh. vaje za fante in dekleta **4.–6. razreda**
 15.–17. november: Duh. vaje za fante in dekleta **7.–8. razreda**
 22.–24. november: Duh. vaje za fante in dekleta **7.–8. razreda**
 29.11.–1. december: Duh. vaje za **ministrante**
 Prijave: Peter Pučnik

ANIMATORJI ORATORIJA '02 – VERŽEJ

28. september (sobota), 9.00–15.00. Prijave: Janez Potočnik, Janez Krnc

ČARNO MORJE – ANKARAN

5. oktober (sobota). Info: Vinko Štrucelj

JESENSKI ŠPORTNI TURNIR - VERŽEJ

12. oktober (sobota). Prijave: Janez Krnc

KUHARSKI IN GOSPODINJSKI TEČAJI PRI SESTRAH HMP

BLED: 8.–10. november: **Gospodinjjski tečaj**
 Prijave: s. Majda Pangersič
 GOR. TRG: 4., 11., 18., 25. november: **Začetni kuharski tečaj za študente**
 Prijave: s. Milena Derlink

DIAKONSKO POSVEČENJE DVEH SALEZIJANCEV

Zoltan Varga: v MUŽLJI (Vojvodina), v nedeljo 22. septembra ob 17.00
 Drago Senčur: v GOR. LOGATCU, v soboto 5. oktobra popoldne ob 16.00

INFORMACIJE IN PRIJAVE

- s. Milena DERLINK, Gornji trg 21, Ljubljana; 01/425.9204
- Janez KRNC, Marjanišče, 9241 Veržej; tel.02/588.9060, gsm 041/357.640, e-mail: zjs.oe-mavrica@guest.arnes.si
- s. Majda PANGERSIČ, Partizanska 6, Bled; 04/5741.075; e-mail: pmajda@volja.net
- Janez POTOČNIK, Rakovniška 6, Ljubljana, tel. 01/427.3028, gsm 041/215.711, e-mail: janez.potocnik@salve.si
- Peter PUČNIK, Želimlje 46, 1291 Škofljica; tel. 01/470.2123, gsm 040/360.729 e-mail: peter.pucnik@guest.arnes.si
- Vinko ŠTRUCELJ, Oljčna pot 18, Ankaran; tel.: 05/6521.212

ROMARSKI SHODI

LJUBLJANA RAKOVNIK

- Vsako zadnjo nedeljo ob **15.00** (za častilce Marije Pomočnice in druge člane salezijanske družine)
- Vsakega **24. v mesecu ob 10.00** (vabljeni zlasti častilci Marije Pomočnice)
- Sv. maša je tudi **vsako soboto ob 10.00**. Vabljeni

VERŽEJ

- **3. november** (nedelja) 90-letnica Salezijanskega zavoda v Veržeju in 90-letnica salezijanskega duhovnika in misijonarja Martina Maroša.

2. FESTIVAL DUHOVNE RITMIČNE GLASBE

Društvo Salezijanski mladinski center Maribor in Radio Ognjišče objavljata

RAZPIS za 2. festival duhovne ritmične glasbe.

Festival bo potekal jeseni 2003 v Mariboru. Točen datum in prostor prireditve bosta objavljena kasneje.

Prispevke pa pošljite najkasneje do 31. januarja 2003 na naslov:

Društvo SMC Maribor - Festival Dragonijeva 6, 2103 Maribor.

Za dodatna pojasnila, pogoje razpisa in informacije pišite na naslov: festival@ognjisce.si. Franci Trstenjak (za Radio Ognjišče), Viktor Ganc (za Društvo SMC Maribor)

Oče učitelj prijatelj

»Poklical sem ga po imenu: Karel!«

Drugo pripoved je napisala v francoščini markiza Marija Fassati, rojena De Maistre. Izjavila je: »To pripoved sem slišala iz ust samega don Boska in sem se potrudila, da jo opišem kar najbolj zvesto.«

Nekega dne je nekdo prišel iskat don Boska zaradi fanta, ki je redno zahajal v oratorij, a se je zdelo, da je hudo zbolel. Don Bosko je bil zdoma in se je vrnil v Turin šele čez dva dni.

K bolniku je mogel priti šele naslednji dan proti četrti uri popoldne. Ko je prišel do hiše, kjer je fant stanoval, je opazil na vratih črn prt z imenom fanta, ki ga je hotel obiskati. Vseeno je vstopil, da bi videl in potolažil uboge starše. Bili so objokani. Povedali so mu, da je sin umrl zjutraj. Don Bosko je vprašal, ali sme iti v sobo, kjer leži rajni, da bi ga še enkrat videl. Nekdo iz družine ga je pospremil.

»Ko sem vstopil v sobo,« je zatrdil don Bosko, »mi je prišla misel, da fant ni mrtev. Približal sem se postelji in ga poklical po imenu: 'Karel!' Tedaj je odprl oči in me z začudenim nasmehom pozdravil. 'O, don Bosko,' je dejal na glas, 'prebudili ste me iz grdih sanj!'«

Osebe, ki so bile tedaj v sobi, so prestrašene zbežale, kričeč in preobračajoč svečnike. Don Bosko je hitro potegnil rjuho, v katero je bil zavil fant, in ta je nadaljeval pripoved: »Zdelo se mi je, da sem bil potisnjen v dolg in mračen rov, ki je bil tako ozek, da sem komaj dihal. Na dnu se je nekako razširil in bil svetlejši, tam so bile sojene številne duše. Strah in tesnoba sta rasla v meni, ker sem videl veliko pogubljenih. In glej, na vrsto sem prišel tudi jaz, da bi bil sojen kakor drugi, ves prestrašen, ker sem slabo opravil zadnjo spoved; tedaj pa ste me prebudili!«

Medtem sta pritekla oče in mati ob novici, da je fant živ. Fant ju je prisrčno pozdravil, vendar jima je dejal, da ne upa v ozdravljenje. Ko ju je objel, ju je prosil, da bi ostal sam z

don Boskom. Povedal mu je, da je imel nesrečo, da je padel v greh, ki ga je imel za smrtnega. Ker mu je bilo zelo slabo, je poslal ponj, da bi se pri njem spovedal, a ga niso našli. Poklicali so drugega duhovnika, ki ga ni poznal, njemu pa si ni upal povedati tistega greha. Bog mu je ravno dal videti, da si je zaslužil pekel zaradi bogoskrunske spovedi. Z velikim obžalovanjem se je spovedal, in ko je prejel milost odveze, je zaprl oči in mirno izdihnil.

T. Bosco, Za vas živim, Ljubljana (Salve) 2001, str. 138

*Želim, da veš,
da nekdo misli nate ...
Želim, da veš,
da nekdo upa vate ...
Želim, da veš,
da nekdo moli zate ...*

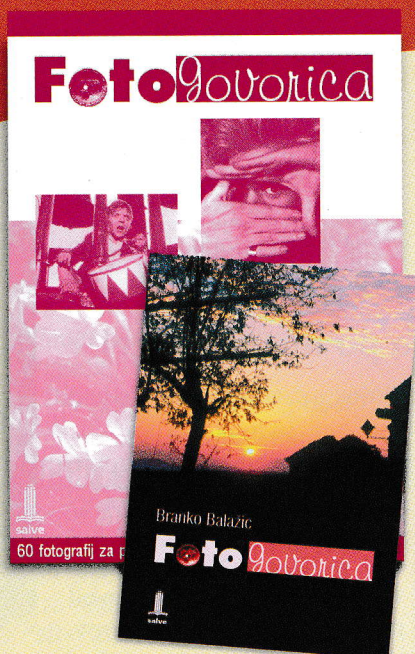
Prima B.

France Škrabl
**IZBRANA POGLAVJA
 IZ METODIKE VEROUKA**

Verouk ni abstrakten pouk, ki je daleč od življenja, ampak pouk, ki zadeva življenje ljudi, njihova čustva, razum in njihova pričakovanja. Knjiga je dober pripomoček za katehete in katehistinje, ki se trudijo za celostni izobraževalni proces pri verouku in oblikovanje zrele osebnosti.

Cena knjige: 1.800 SIT

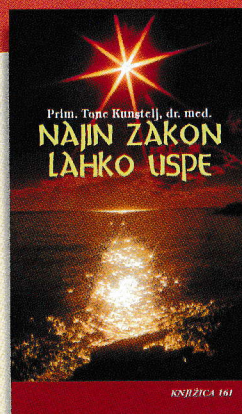

Branko Balažič
FOTOGOVORICA

Sodobna govorica je gestikularna in slikovna, kliče znamenja in simbole vseh vrst in od vsepovsod. Knjiga nam skupaj z albumom velikih fotografij odkriva skrivnosti sodobnega komuniciranja in metode za skupinsko delo v šoli in pri verouku.

Cena knjige: 2.000 SIT

Cena zbirke fotografij: 4.000 SIT

Prim. Tone Kunstelj, dr. med.
NAJIN ZAKON LAHKO USPE

Družina je navadno na vrhu lestvice vrednot, ki jih ljudje spoštujejo in se zanje trudijo.

Ker družba dobesedno ruši družino in njene vrednote, nam avtor, ki ima za sabo 31 let uspešnega zakonskega življenja, daje nekaj praktičnih nasvetov, kako si s skupnimi naporimi ustvarimo uspešen zakon.

Cena knjizice: 250 SIT

www.salve.si

info@salve.si

priprava za tisk • založba • video • trgovina

trgovina je odprta: • vsak delovni dan 8.00 - 16.00
 • ob sobotah 8.30 - 12.30
 • ob romarskih shodih 13.00 - 17.30

tel.: 01 427 73 10 • p.p. 2404 • 1001 Ljubljana